

Điều Em Cần Chỉ Là Một Vòng Tay Ôm

Contents

Điều Em Cần Chỉ Là Một Vòng Tay Ôm	1
1. Chương 0-1: Tào Chính Ngạn (1)	1
2. Chương 0-2: Tào Chính Ngạn (2)	2
3. Chương 0-3: Tào Chính Ngạn (3)	3
4. Chương 0-4: Tào Chính Ngạn (4)	4
5. Chương 0-5: Tiêu Vũ Huyền (1)	5
6. Chương 0-6: Tiêu Vũ Huyền (2)	6
7. Chương 0-7: Tiêu Vũ Huyền (3)	7
8. Chương 1-1: Định Mệnh (1)	8
9. Chương 1-2: Định Mệnh (2)	10
10. Chương 2	13
11. Chương 3: Hẹn Ước	17
12. Chương 4	23
13. Chương 5: Thay Đổi	29
14. Chương 6: Lời Tác Giả	35

Điều Em Cần Chỉ Là Một Vòng Tay Ôm

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Dịch giả: Trịnh Thanh Hà Nhà xuất bản Hà Nội Typer: Minh Nguyen Cùng gia đình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-em-can-chi-la-mot-vong-tay-om>

1. Chương 0-1: Tào Chính Ngạn (1)

LỜI MỞ ĐẦU

Cho anh cơ hội được quen biết em lại từ đầu

TÀO CHÍNH NGẠN

Khi nhận được điện thoại của cô ấy, tôi chỉ thấy ngạc nhiên và khó hiểu, đến tận khi cúp máy vẫn vậy. Bởi trước tiên, chúng tôi còn chẳng thể gọi là quen biết, không, nói 1 cách chính xác là : biết, nhưng không quen.

Tôi biết tên cô ấy, vì cái tên này có một độ nổi tiếng nhất định, cái tên này đã từng quay mấy bộ phim điện ảnh, tham gia vài chương trình phỏng vấn, lộ diện mấy lần, và rồi, mất tích rất lâu, lâu đến mức người ta không còn nói đến, nhưng cũng chưa đến mức hoàn toàn bị quên lãng.

Tôi và chủ nhân của cái tên này từng gặp nhau một lần, trong môi trường công việc, kiểu như họp báo hay tiệc thương mại đại loại vậy, nếu nhớ không lầm thì lúc đó tôi vừa vào làm việc ở công ty băng đĩa nhạc, có một phòng làm việc rất hoành tráng, một chức danh rất hoành tráng trên danh thiếp, qua lại với những người nổi tiếng rất hoành tráng, trong tay có những nguồn lực rất mạnh, tuy so với cô ấy hồi đó, thì chỉ như kiến gặp voi, nhưng tóm lại cũng đã coi như một cuộc đời khá hoành tráng rồi, đối với người như tôi.

Tại sao?

Bắt đầu cuộc điện thoại, sau khi xác nhận đúng là tôi, cô ấy ngắn gọn giới thiệu về mình bằng một giọng khản đặc, rồi nói qua một số lí do mà tôi nghe không hiểu, cuối cùng cô ấy kết thúc cuộc điện thoại bằng việc hỏi tôi hôm nay có tiện gặp mặt không.

Trong điện thoại, cô ấy dùng từ ngữ rất lịch sự và khách khí, thế nhưng giọng nói của cô ấy rõ ràng không giấu nổi, rõ ràng có cái gì đó không giấu nổi, cảm giác giống như vào ngày mùa đông giá rét, mặt trời đã ló ra trên bầu không, nhưng nhiệt độ vẫn khiến người ta phải run rẩy. Hơn nữa cho dù chỉ là qua giọng nói chứ không phải nhìn tận mắt, vẫn cảm nhận rõ rệt thái độ không cho phép bị từ chối của cô ấy, kiểu thần thái bẩm sinh.

Thần thái.

Vì thế, tôi không từ chối cô ấy, tôi nhận lời cô ấy, chỉ vắn vắn sau chưa đầy một phút điện thoại, lúc đó vào khoảng 9h hơn một chút, tôi nhớ rất rõ, vì đây thông thường là thời gian tôi ngủ dậy, đương nhiên điều kiện là nếu như tôi vẫn còn công việc.

Tại sao?

2. Chương 0-2: Tào Chính Ngạn (2)

Tôi thất nghiệp gần một tháng rồi, nguyên nhân là vì cắt giảm phòng ban, thực ra tôi không hề bất ngờ trước kết cục này, bởi ngành âm nhạc đã lâm vào cảnh khó khăn từ lâu, lâu lắm rồi, nhạc pop là trào lưu mà còn không được huy hoàng như xưa, huống hồ cái phòng chuyên nhập khẩu nhạc rock không thịnh hành như chúng tôi?

Tôi không gặp được thời kì hoàng kim của ngành âm nhạc, thời kì tươi đẹp ca sĩ nổi tiếng động một cái là bán được cả triệu bản, thời kì giản đơn việc ca sĩ cần làm chỉ là hát cho tốt mà thôi, về điểm này thật ra tôi cũng chẳng có gì để kêu ca, dù sao tôi cũng đâu đóng góp được mấy tờ tiền cho âm nhạc thịnh hành, tôi chỉ mua đĩa than với cả CD xịn của mấy ban nhạc rock.

Tôi chỉ hơi buồn vì những đĩa nhạc mấy năm nay qua tay mình nhập khẩu không còn cơ hội được người ta thưởng thức nữa, cho dù chỉ là cơ hội được bày ở một góc nhỏ trong cửa hàng băng đĩa chờ đợi một số rất ít người nhắc nó lên cũng không còn, mà đó quả thực đều là những ban nhạc rất hay, thứ âm nhạc tuyệt vời! Underworld, The Chemical Brothers, Orbital, The Prodigy, Faithless, Infusion,... không đếm xuể.

Tại sao?

Ngủ dậy tôi dùng đũa rửa mặt, cạo râu, do có nhiều thời gian, tôi thậm chí còn tắm thêm lần nữa, rồi vặn loa to nhất, vào bếp rán cho mình 2 quả trứng ốp la cùng thịt hun khói, cắt thêm một miếng giăm bông và

pho mát, bày ra đĩa, tiếp đó lấy một lon Coca trong tủ lạnh ra bật nắp, thưởng thức bữa sáng mang phong cách rock trong nền nhạc.

Tuy đã cố hết sức để giảm tốc độ ăn nhưng vẫn còn rất lâu mới đến giờ hẹn, lâu đến mức đủ để tôi lại do dự về quyết định có nên trở về Cao Hùng hay không? Thở dài ,một lần nữa vấn đề lại làm khó tôi, vì thế tôi rút một điếu thuốc ra hút, khi điếu thuốc tắt, mọi nỗi phiền não quen thuộc này cũng tan biến một cách kì diệu, tuyệt thật, lần nào cũng có tác dụng.

Tắt nhạc, rửa đĩa, vứt lon Coca vào thùng rác tái chế xong, tôi tính ra ngoài lòng vòng trước đã, vốn là định đi bộ đến phòng tập gym, kết quả chẳng hiểu sao tôi lại đi lung tung chẳng có mục đích gì, cứ đi vậy đến tận gần cuộc hẹn, tôi mới dừng chân xác định phương hướng chính xác, rồi quay người đổi hướng, tiếp tục đi, đi về phía cuộc hẹn lần nữa với cô ấy.

Tại sao?

Thời gian hẹn là 3 giờ chiều, địa điểm cô ấy chọn là N.Y.Bagel, tôi nghĩ nếu không phải vì cô ấy ở gần đây, thì chắc là vì ở đây phục vụ bữa sáng theo phong cách Mỹ cả ngày thì phải? Có cảm giác cô ấy là kiểu người giờ này mới ăn sáng.

Tôi đoán cô ấy có lẽ là kiểu người bất kể tỉnh dậy lúc mấy giờ, bữa ăn đầu tiên cũng chắc chắn là bữa ăn sáng.

Tôi đến trước khoảng 10 phút, vốn dự đoán phải chờ một lúc lâu, bởi ngoài phim điện ảnh của cô ấy ra, ấn tượng thứ 2 của tôi(và có lẽ tất cả mọi người) về cô ấy là rất dễ đến muộn, vậy mà rốt cuộc khi đẩy cửa bước vào, tôi kinh ngạc nhận ra cô ấy đã ở đó rồi.

Kinh ngạc.

Vừa đẩy cửa vào, người đầu tiên tôi trông thấy chính là cô ấy, nhưng cô ấy không hề nhận ra tôi. Nói đúng ra cô ấy có thể coi là hình mẫu người đẹp, trắng trẻo, mắt to, cao gầy, nhưng không hiểu sao, những yếu tố làm nên người đẹp này ở trên người cô ấy lại trở nên mỏng manh như vậy, mỏng manh đến mức thậm chí khiến người ta lo lắng, kiểu như không nên khen những nét đẹp này của cô ấy thì tốt hơn.

Lo lắng.

Tại sao?

3. Chương 0-3: Tào Chính Ngạn (3)

“Hi! Chào cô, tôi là Tào Chính Ngạn.”

Tiến về phía cô ấy, tôi nói, sau đó cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi vẻ hơi nghi hoặc, tựa hồ người cô ấy mong gặp hoàn toàn không phải là cái người đang đứng trước mặt cô ấy là tôi đây. Tôi tức thì lúng túng chỉ muốn ngay lập tức quay đầu đi về, đã lâu rồi tôi không như vậy.

Chỉ gặp nhau vắn vẹn chưa đầy một phút, cô ấy thậm chí chưa nói câu nào, nhưng tôi đã có thể cảm nhận rõ ràng, đây là người phụ nữ có thể dễ dàng điều khiển cảm xúc của người khác.

Cảm nhận rõ ràng.

“Chào anh, anh gọi đồ trước đi.”

Cô ấy nói. Ngắn gọn dễ hiểu, không hề có một câu khách sáo thừa thãi, giống như phim điện ảnh của cô ấy, hoặc nên nói là, giống như phong cách của một người như cô ấy.

Gật đầu, ngồi xuống, gọi món, hút thuốc.

Cho đến tận khi món tôi gọi được mang ra, cô ấy không nói một lời nào, chỉ im lặng hút thuốc và uống cà phê. Tuy mơ hồ cảm giác cô ấy có thể nổi giận, nhưng tôi vẫn chăm chăm quan sát người trước mắt mình: tóc buộc gọn sau gáy, nếu đoán không nhầm, chắc chỉ bằng một chiếc chun đen thôi?

Mặt cô ấy chưa được trang điểm, không chừng đến kem chống nắng còn không bôi cũng nên, cô ấy mặc quần cotton dài màu ghi, bên trên là áo phông ba lỗ màu trắng, chân đi giày thể thao, tôi có chút khâm phục kiểu ăn mặc có chút thoải mái của cô ấy, trừ những lúc trong phòng tập gym, mắt tôi đã lâu lắm rồi không quen với những cô gái ăn mặc thoải mái thậm chí để mặt mộc thế này.

Tôi luôn rất khâm phục những cô gái có thể ăn mặc thế này ở khu phía Đông.

Cô ấy vẫn là người gây guộc trong trí nhớ của tôi, cô ấy thực ra khá cao, nếu nhớ không nhầm thì phải gần 1m70, nhưng lúc này người đang ngồi trước mặt tôi lại trông có vẻ nhỏ bé, tôi nghĩ có lẽ là do cô ấy bị gù khá nghiêm trọng cũng nên!

Đây là lần đầu tiên tôi được đối diện với cô ấy ở khoảng cách gần đến vậy và đến tận giờ phút này rồi tôi mới thực sự cảm nhận rõ ràng cô ấy đúng là mất tích nhiều năm. Nhưng điều khiến bản thân tôi thấy kì lạ và ngạc nhiên là, cô ấy khiến tôi nhớ tới Trương Tĩnh, họ không giống nhau, khí chất cũng khác nhau, nhưng tôi lại vô thức nhớ tới Trương Tĩnh.

Tại sao?

4. Chương 0-4: Tào Chính Ngạn (4)

Xem ra cô ấy không hề có ý định lên tiếng, chẳng còn cách nào tôi đành phá vỡ sự im lặng, vì thế tôi lựa chọn cách nói thẳng:

“Nếu như cô muốn tìm nhạc phim thì tôi đã rời công ty băng đĩa nhạc rồi.”

“Công ty băng đĩa nhạc?” Trông cô ấy có vẻ còn nghi hoặc hơn, “Không, có thể trong điện thoại tôi chưa nói rõ, có điều lâu lắm rồi tôi không quay phim điện ảnh nữa.”

Lúc này người nghi hoặc không chỉ có mình cô ấy.

Dập tắt điều thuốc, tôi nhìn thấy nụ cười khê hé trên khóe môi cô ấy, hé trên khóe môi, nhưng lại không đi vào đáy mắt.

Lợi hại thật.

“Lâu lắm rồi tôi không quay phim điện ảnh nữa.”

Cô ấy nhắc lại, sau đó uống cạn cốc cà phê, kêu phục vụ tới, yêu cầu thêm cốc nữa, tôi không biết đây là cốc thứ mấy, nhưng tôi để ý anh chàng phục vụ trẻ tuổi không hề nhận ra cô ấy.

Lâu lắm rồi tôi không quay phim điện ảnh nữa.

Nói xong câu này, cảm giác như có phích cắm nào trên cơ thể cô ấy được cắm vào ổ điện, sau khi uống cạn cốc cà phê vào bụng, cô ấy bỗng nói nhiều vô cớ, rất nhiều nội dung được thốt từ miệng cô ấy bằng tốc độ tua nhanh, điểm này thì cô ấy vẫn giống hệt ngày xưa.

Tốc độ nói của cô ấy rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta thấy áp lực. Bất kể là cô ấy trước kia, hay cô ấy ở giây phút này.

“Hồi đầu tôi còn không dám xuất hiện ở những nơi công cộng, bởi vì rất bất tiện, tôi sợ bị nhận ra, sợ lại phải nói về chuyện phim của tôi, sợ lại bị truy hỏi về dự án phim tiếp theo, thậm chí đến bị yêu cầu bình luận về phim của người khác tôi cũng thấy sợ.”

“Không có kế hoạch quay phim, câu này hồi đó ít nhất tôi đã nói mấy trăm lần, nhưng vô dụng, bởi chẳng ai tin, cũng đúng, đang yên đang lành, sao lại không quay nữa? Cũng đúng. Vì thế bọn họ vẫn cứ hỏi, gọi điện hỏi, gửi email hỏi, đến những người không thân thiết cũng hỏi. Nói rách cả mồm cũng không ai tin là tôi không làm phim nữa, mà anh có biết điều buồn cười nhất là gì không? Nói mãi cuối cùng, đến tôi cũng không tin nữa.”

“Tại sao?”

Hai chữ cứ quanh quẩn trong đầu tôi kể từ sau khi nhận điện thoại của cô ấy, không ngờ lại được tôi chọn nói vào thời điểm này, hơn nữa tôi tin chắc rằng mình đã hỏi rất không đúng lúc không đúng nội dung, vì trông cô ấy có vẻ rất không vui.

“Xin lỗi, nếu cô không muốn nói đến thì..”

“Không sao.”

Ngắt lời tôi cô ấy nói, rồi cố gắng mỉm cười để không khí bớt căng thẳng, nhưng không được thành công cho lắm, rõ ràng từ sau khi nghỉ đóng phim, cô ấy cũng quên luôn phải mỉm cười thế nào rồi.

Tôi thăm nghĩ một cách cay nghiệt vậy.

Có lẽ cảm nhận được một sự sốt ruột của tôi, cô ấy dập điều thuốc, hỏi thẳng:

“Anh còn nhớ Tiêu Vũ Huyền không?”

Cô ấy hỏi, còn tôi, ngây ra.

5. Chương 0-5: Tiêu Vũ Huyền (1)

Tôi cảm nhận được sự sốt ruột của anh ấy, tôi biết đã đến lúc rồi, vì thế dập tắt điều thuốc, tôi hỏi thẳng:

“Anh còn nhớ Tiêu Vũ Huyền không?”

Tôi hỏi còn anh ấy ngây ra.

Vẽ mặt ngây ra của anh ấy cho tôi biết anh ấy còn nhớ, đó là vẽ mặt hiện tại bao hàm quá khứ, hoặc nên nói là: vẽ mặt quá khứ vỡ nát ở hiện tại. Đó đúng là vẽ mặt mà tôi cần.

Không đề phòng, và, chân thật một cách phức tạp.

Sự phức tạp thuần túy.

Tôi mừng là anh ấy không làm uống phí màn kịch do tôi đạo diễn, vì tôi không muốn anh ấy tưởng rằng người điều khiển tình thế là anh ấy, tôi mừng vì khả năng đạo diễn của mình vẫn còn, thế nằm bồng thấy nhớ nhưng con người với vai trò đạo diễn của mình trước đây, tôi...

Tại sao em không vui?

Tôi đã dựng nên một màn kịch hay, vừa mới đây thôi.

Vừa nãy thực ra tôi cố ý, tôi cảm nhận được sự đề phòng của anh ấy, tôi phát giác ra sự nguy trạng của anh ấy, thậm chí tôi còn cảm nhận được sự thất vọng của anh ấy, thất vọng về bản thân, vì thế tôi quyết định dẫn dắt anh ấy thoát khỏi những điều này, bằng cảm xúc, sở trường của tôi. Tôi cố tình quăng ra vô số lời không đầu không đuôi, cảm xúc sụp đổ, hỗn loạn áp đảo, để chuyển hướng chú ý của anh ấy, tiếp sau đó nhân lúc anh ấy không đề phòng quăng ra câu hỏi này: Anh còn nhớ Tiêu Vũ Huyền không?

Mục đích là kéo anh ấy ra khỏi vòng phòng bị, nắm bắt lấy cảm xúc cũng như phản ứng chân thực của anh ấy. Tuy tôi vẫn không hiểu vì sao mình cần làm những chuyện này? Tại sao phải gặp anh ấy? Bởi người tôi muốn gặp thực ra...

Tại sao em không vui?

Tôi đến không phải là để tán thưởng điều anh ấy gìn giữ, tôi không cần lắng nghe câu chuyện của anh ấy lần nữa, đó thực sự là một cuộc đời huy hoàng, nhưng không phải huy hoàng nhất trong số những câu chuyện tôi từng nghe, thậm chí là so với cuộc đời tôi. Điều tôi cần là đôi mắt anh ấy, góc độ đôi mắt ấy nhìn nhận việc này việc kia. Nhưng anh ấy lại gìn giữ quá lâu, gặp nhau vền vẹn chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã đủ để tôi hiểu rõ, ngồi trước mặt là một người đàn ông có tính cách khép mình.

Người đàn ông quen với việc khép mình.

6. Chương 0-6: Tiêu Vũ Huyền (2)

Nếu nhìn từ góc độ đạo diễn đánh giá diễn viên thì anh ấy là một diễn viên thiên phú, bởi khuôn mặt ăn hình rất thích hợp quay cận cảnh, bởi đôi mắt có hồn, thậm chí là đáng người cao lớn, tỷ lệ cân đối không chê vào đâu được. Anh ấy sẽ là một diễn viên thiên phú, nhưng không phải là diễn viên tôi thích, bởi diễn viên thì phải nhập vai, anh ấy quá thông minh và quá đề phòng, người khác thông minh là điều tốt, nhưng sự thông minh của anh ấy lại mang ý đồ trêu tức người khác.

Anh ấy chỉ cởi mở những gì anh ấy muốn cởi mở, tuyệt đại đa số mọi người đều như vậy, thế nhưng anh ấy thì khác, bởi vì chuyện này thậm chí chỉ có anh ấy biết. Anh ấy sẽ diễn tốt, tốt đến độ cứ như thể mình chính là nhân vật, nhưng anh ấy sẽ không thả tình cảm vào, vì anh ấy là người khép mình, mà như vậy rất đáng tiếc.

Đáng tiếc.

Khi tôi thông báo từ giờ sẽ không quay phim nữa không kèm lời giải thích, ngày nào tôi cũng được nghe đáng tiếc đáng tiếc, đáng tiếc cái này đáng tiếc cái kia, đáng tiếc,...

Tại sao em không vui?

“Tôi nhớ, sao vậy?”

Sau khoảng thời gian thất thần đốt hết 1 điều thuốc, anh ấy hỏi, còn tôi, do dự.

Nhìn chăm chăm vào vết thương cũ giữa ngón đeo nhẫn bên tay trái anh ấy, tôi nghe thấy người đạo diễn bên trong mình tiếp tục phát huy :

“Tôi nghe thấy Tiểu Vũ nói sau gáy anh có xăm hình thánh giá, có thể cho tôi xem một chút không?”

“Tại sao cô lại quen Tiểu Vũ? Tại sao đột nhiên đến tìm tôi? Rốt cuộc là cô muốn gì?”

Rõ ràng lần này không có tác dụng.

Thở dài, châm điều thuốc, sau khoảng thời gian do dự đốt hết một điều thuốc, tôi quyết định nói thật:

“Tôi không biết.”

“Cô không biết?”

“Đúng vậy tôi không biết.” Tôi thực sự không biết. “Hôm nay tôi mới về Đà Bắc, từ..., không, hôm nay tôi mới về Đà Bắc, khi gọi điện thoại cho anh, tôi vẫn đang trên tàu, chỗ ga Truy Phân.” Ga Truy Phân tôi có tình nhân mạnh điều này, về mặt anh chứng tỏ sự cố tình này không hề uổng phí. “Tôi không biết tại sao tôi muốn gọi điện cho anh? Tôi không biết tại sao muốn gặp mặt anh một lần? Gặp anh xong tôi dự định thế nào? Nhưng tôi đã gọi cuộc điện thoại đó, đưa ra lời đề nghị gặp mặt, chỉ như vậy thôi, hy vọng không gây phiền phức cho anh.”

Anh ấy im lặng.

“Tại sao?”

“Bởi vì Tiểu Vũ hy vọng tôi làm vậy.”

Anh ấy lại im lặng.

“Tôi là đạo diễn, nhưng tôi không biết anh còn nhớ tôi.”

“Lạc Hy, tôi nhớ mà, cô rất nổi tiếng, tất nhiên là tôi nhớ rồi.”

7. Chương 0-7: Tiêu Vũ Huyền (3)

“Đã từng rất nổi tiếng.” Tôi đính chính. “Tôi những muốn cố hết sức để giải thích cuộc gặp mặt ngày hôm nay một cách chính xác nhất, nhưng tôi phát hiện làm vậy rất, khó bởi vì anh khác xa tưởng tượng của tôi.”

“Khác xa ư?”

“Khác xa.”

Anh ấy im lặng, im lặng nhớ lại chuyện gì đó.

“Tôi tưởng anh sẽ là một cậu con trai hai mươi bảy tuổi, cho dù có đến bốn mươi thì vẫn là một cậu con trai bốn mươi tuổi, nói như vậy, anh hiểu ý tôi không?”

Anh ấy hiểu, anh lấy lý do hỏi ngược:

“Kết quả tôi không phải?”

“Khi anh khép mình thì không phải.”

“Ừm.”

“Vì thế sau khi vì thế sau khi phát hiện anh nhận ra tôi, tôi thậm chí dự Không biết có nên biến nội dung cuộc gặp gỡ hôm nay thành tôi có một bộ phim sắp quay, tôi chuẩn bị trở lại tôi chuẩn bị trở lại, vì thế tôi muốn nghe câu chuyện của anh, thậm chí muốn mời anh tham gia, cái đó sẽ rất có tác dụng, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Anh ấy nói, thẳng thắn và trực tiếp, rồi cười, nụ cười giống y như trong tưởng tượng của tôi.

“Thế nhưng tôi phát hiện mình không hề muốn lừa anh.”

“Hà?”

“Anh rất... đặc biệt.” Đặc biệt. Điều này giống Tiểu Vũ từng miêu tả về anh, đặc biệt. “Vì thế tôi không hề muốn lừa anh, tôi có thể lừa anh, nhưng tôi không hề muốn lừa anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Tiểu Vũ.”

“Tiểu Vũ làm sao lại quen biết cô?”

“Nói ra thì dài lắm.”

“Cô không muốn nói sao?”

“Vẫn chưa quyết định được là có nói hay không.”

“Thế thì tôi cũng chẳng có gì để nói với cô cả.”

Anh ấy nói, rồi đứng dậy, tôi nhìn anh ấy đứng lên, nhưng điều trông thấy là, anh ấy đã quay trở lại làm mình ngày xưa.

“Tôi và Tiểu Vũ quen biết nhau tròn ba năm nay, gặp mặt nhau hằng ngày, trong bệnh viện.”

Anh ấy dừng lại.

“Nói rõ hơn là trong bệnh viện tâm thần, hoặc viện điều dưỡng, sao cũng được! Ai quan tâm phải gọi nó chính xác thế nào.”

Tại sao em không vui?

“Về sau tôi bị suy sụp, chuyện này không mấy ai biết, nhưng đây chính là nguyên nhân tại sao tôi mất tích lâu vậy.”

Anh ấy ngồi trở lại trước mặt tôi, hỏi:

“Sao Tiểu Vũ lại ở chỗ đó?”

“Không, vừa nãy tôi nói nhanh quá, tôi điều trị ở bệnh viện tâm thần, còn Tiểu Vũ làm ở bệnh viện, ba năm trước.” Ba năm trước, tôi cố tình nhấn mạnh điều này một lần nữa, đồng thời chuyển trọng tâm, “Chúng tôi sớm tối bên nhau, đây chính là lý do tại sao tôi biết anh, cô ấy thường hay nhắc đến anh, cô ấy khiến cho tôi tò mò về anh, đây là lý do tại sao tôi muốn gặp anh.”

“Tiểu Vũ sau này làm y tá ư?”

“Cũng có thể nói vậy.” Cũng có thể nói vậy, tuy không hoàn toàn chính xác. “Ba năm trước, nếu anh còn nhớ, thì đó là lần cuối cùng hai người gặp nhau, đúng không?”

”31 tháng bảy, tôi nhớ chứ, rồi hôm sau, không thấy Tiểu Vũ đâu nữa.

“Anh và cô ấy nhìn thấy trắng xanh chưa?”

Anh ấy không đáp.

“Cậu có thể ôm tôi một cái không?”

Anh ấy nhìn tôi chằm chằm, chằm chằm nhìn tôi.

Anh ấy còn nhớ.

“Đây là câu đầu tiên Tiểu Vũ nói với tôi khi chúng tôi mới gặp nhau.”

“...”

“Phản ứng của tôi cũng giống y như anh.”

Im lặng hồi lâu, anh ấy nói.

“Chúng tôi không nhìn thấy trắng xanh, tôi đã lừa Tiểu Vũ, tôi...rất xin lỗi.”

“Nhưng từ tận đáy lòng anh tin rằng hôm đó sẽ có trắng xanh, đúng không?”

Anh ấy không trả lời, mà hỏi ngược lại tôi:

”Đây chính là lý do cô chọn ngày hôm nay để gặp tôi? 31 tháng bảy?

Tôi không trả lời, mà hỏi lại anh ấy:

“Anh muốn nói từ cái ngày 31 tháng bảy lần đầu tiên đó không?”

8. Chương 1-1: Định Mệnh (1)

TÀO CHÍNH NGẠN

Anh có tin vào tiếng sét ái tình không?

Em thì có

Bảo vệ bản thân.

Từ nhỏ tôi đã là đứa trẻ có ý thức bảo vệ bản thân rất mãnh liệt, trước khi tôi mười tuổi.

Thông minh không gây chuyện, bình thường không nổi bật. Học hành thuộc dạng khá, nhưng không đến mức đứng số một, bóng rổ chơi cũng được, nhưng không thuộc dạng càn quấy lao ra phá bóng đối phương, biết giúp đỡ việc nhà, nhưng không có vài đồng tiền thưởng thì vẫn cố tìm cách thoái thác. Bảo vệ bản thân, không gây chuyện cũng không nổi trội.

Tôi không biết tại sao từ nhỏ mình đã mong làm một đứa trẻ biết bảo vệ bản thân, bình thường không nổi bật, có điều, tôi nghĩ có thể mình chỉ làm theo kỳ vọng của mẹ mà thôi.

“Tiểu Ngạn về sau sẽ nối nghiệp gia tộc này, có điều trước đó, Tiểu Ngạn phải bảo vệ bản thân thật tốt đấy nhé.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì nhà chúng ta chỉ có bố mẹ và ông nội là thật lòng không làm hại Tiểu Ngạn thôi.”

Tôi không hiểu lắm câu này của mẹ, bởi vì năm đó tôi mới năm tuổi, hơn nữa, mẹ vẫn chưa bỏ nhà đi.

Mẹ vẫn chưa biến mất.

“Cả cô út nữa.”

“Ừ, cả cô út nữa.”

Mẹ cười đồng tình, rồi hôn lên trán tôi, dỗ tôi ngủ, đánh dấu kết thúc đoạn đối thoại này.

Kết thúc.

Thực ra tôi sinh ra trong gia tộc xã hội học, bạn bè đều không hề biết đến chuyện này, không biết và cũng không nhận ra, bởi vì nhà tôi rất yên tĩnh, nhà tôi chỉ có ba người, mẹ không bao giờ bước chân ra khỏi nhà, bố cao lớn nhả nhặn, và tôi.

Chúng tôi không thân thiết với hàng xóm nhưng cũng không xích mích, không có chuyện vợ chồng cãi nhau, đánh chửi con cái, hay những màn karaoke tại gia đáng sợ như các gia đình bình thường khác...So với các gia đình bình thường, nhà chúng tôi còn yên tĩnh hơn nhiều, yên tĩnh hơn quá nhiều, đến nỗi trong một thời gian rất dài, tôi còn tưởng rằng xã hội đen có nghĩa là rất yên tĩnh.

Xã hội đen cũ.

Ông nội hay gọi mình như vậy.

Khi ông nội ở nhà ông thực ra cũng giống như các ông nội bình thường khác, ông hiền từ và chiều chuộng đứa cháu nội duy nhất là tôi. Ông nội tuy không hay gặp chúng tôi, và tuyệt đối không bao giờ đến nhà tôi, nhưng lần nào gặp, ông cũng bế tôi ngồi trên đùi, nhắc đi nhắc lại không biết chán gia quy nhà chúng tôi, hoặc nên nói là, quy tắc trong bang hội chúng tôi.

Không được khóc, không được chủ động chọc ghẹo người khác, còn nữa, tuyệt đối không được động vào thuốc phiện.

Xã hội đen cũ, xã hội đen cũ tồn tại một cách sạch sẽ bên ngoài vòng pháp luật, khi pháp luật không giúp được gì, sẽ ra mặt xử lý mâu thuẫn.

Những năm xa xưa, ông nội vốn là người quan hệ rộng, tính cách phóng khoáng, không biết đã thành công ở chuyện gì mà sau đó danh tiếng lan rộng khắp nơi, dần dần ngày nào cũng có cả đồng người lạ đến nhà nhờ ông nội giúp đỡ xử lý công chuyện, lâu dần, bạn bè tìm đến nhà quá đông quá tập, vì thế ông nội không có cách nào đành phải đặt ra quy định thu phí, vốn chỉ là câu đùa vô ý, kết quả không ngờ sau này lại biến thành tiền thân của xã hội đen cũ.

Xử lý công chuyện.

Ông nội thường gọi công việc của mình như vậy, đại đa số thời gian công việc của ông nội chỉ là gọi mấy cú điện thoại, xưng tên xưng tuổi, nhờ giúp đỡ, và cả nói rõ ông bảo hộ ai nữa. Những việc khó nhằn hơn một

chút thì kêu mấy anh em đến tận nhà người ta, rồi thế nọ thế kia. Bất đắc dĩ lắm ông nội mới đích thân ra mặt, nhưng đích thân ra mặt là đi làm gì, nói những gì thì ông nội toàn cười không chịu nói nữa.

“Tóm lại, toàn là những chuyện hại ông nội cháu gặp hết đen đủi này đến đen đủi khác.”

Cô út nói vậy.

Cô út là người không được ông nội chiều chuộng nhất trong số những đứa con của mình, có lẽ là vì cả đời cô không lấy chồng, có lẽ là vì cô không giống ai cả, có lẽ là vì cô khó dạy bảo, có lẽ chỉ đơn giản là vì mẹ cô rời bỏ ông...Ai mà biết được, người trong gia tộc trước nay không dám bàn chuyện trong gia tộc, vì mọi người đều rất sợ ông nội, tôi không biết tại sao họ lại sợ ông? Nhưng tôi thầm nghĩ dù sao cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Điều duy nhất tôi biết là cô út là người lớn gần gũi với tôi nhất trong gia tộc, với lại ông nội thật ra nghi ngờ cô không phải con đẻ của ông, có điều thật trớ trêu là, sau này tôi thậm chí còn sống cùng cô suốt thời kỳ trưởng thành của mình.

Ông nội lấy bốn người vợ, bốn người vợ này không qua lại với nhau, ai cũng có cơ ngơi riêng của mình, sống trong yên tĩnh, chỉ vào những buổi đoàn tụ gia tộc dịp lễ Tết mới chạm mặt nhau, chẳng ai động chạm đến ai, hơn nữa, cũng không ai dám chủ động gây sự hay tranh giành ghen tuông, bất kể là người lớn hay là trẻ con. Bà trước sinh cho ông nội rất nhiều các cô, bà duy nhất dám rời bỏ ông là mẹ của cô út, bà duy nhất sinh cho ông một người con trai là mẹ của bố tôi, bà nội ruột của tôi.

9. Chương 1-2: Định Mệnh (2)

Thế nhưng, ông nội không ở với bốn bà này (nói chính xác thì chỉ còn ba bà thôi), phần lớn thời gian ông nội ở với đám tay chân thân tín của mình, phần lớn thời gian. Tôi thường tưởng tượng ông nội thực ra là hoàng đế thời hiện đại, địa bàn của ông là triều đại thịnh vượng của ông, các bà vợ là các phi tần nơi hậu cung, sự nghiệp lẫy lừng của ông là ông từng ở tù mà vẫn còn sống trở về, thậm chí thể lực còn mạnh hơn, điều nuôi tiếc của ông là ông chỉ có một cậu con trai, hơn nữa, lại chỉ có một đứa cháu trai, nỗi lòng của ông là tiếng thở dài trong im lặng khi bế tôi lên đùi.

Gia tộc xã hội đen ba đời độc đinh.

Gần như không hề ngạc nhiên, lần đầu ông nội bị đưa ra Lục Đảo quản thúc, bố tiếp nhận vị trí của ông và tiếp tục xử lý công chuyện, ông nội xử lý rất tốt, bố xử lý còn tốt hơn, địa bàn được mở rộng, mạng lưới quan hệ được phát triển, tiền tích được nhiều hơn. Còn về gia quy mà ông nội lập nên, bố bỏ đi điều thứ ba, sửa thành: Không được sợ hãi.

“Không được để kẻ thù biết con sợ hãi.”

Bố nói, khi chúng tôi phát hiện mẹ bỏ nhà ra đi như chạy trốn, bố chỉ nói với tôi câu này, năm đó tôi mười tuổi, vẫn không hiểu câu nói đó có nghĩa gì, không hiểu, và cũng không muốn hiểu. Tôi chỉ biết mẹ không cần tôi nữa, tôi ra sức nhớ lại có phải mình không ngoan không? Liệu có phải tôi đã làm sai gì đó khiến mẹ không vui? Thế nhưng tôi nghĩ nát óc vẫn không thể nào nghĩ ra được.

Tối hôm đó, tôi buồn rầu vùi đầu vào chăn bông khóc thầm rất lâu, chuyện này chỉ có mình tôi biết.

Tôi vi phạm gia quy mà ông nội và bố cùng gìn giữ, ngày hôm sau, tôi lại phạm vào điều thứ hai: không được chủ động gây sự.

Hôm sau tôi tỉnh dậy, ảm ức đến mức chẳng buồn ăn sáng, cứ thế đạp xe ra ngoài đến công viên bình thường hay chơi với mấy đứa bạn, hôm đó trong công viên chỉ có ba đứa cấp hai đang đánh bóng rổ, không hiểu sao tôi lại có xe đạp đấy, đi bộ đến bên cạnh chúng, tôi tiến về phía chúng nhưng không nói câu nào mà chỉ nhìn chằm chằm, đến tận khi chúng phát hiện ra và nhìn lại tôi một cách khó hiểu, và vào chính xác lúc ấy, tôi có cảm giác bộ gen di truyền trong cơ thể mình bắt đầu động dậy, tôi nghe thấy mình hỏi giọng gây sự:

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

“Cái gì mà nhìn cái gì mà nhìn! Mày mới nhìn cái gì mà nhìn ấy!”

Cứ như vậy, chúng tôi bắt đầu tranh cãi trong tiếng la hét vô nghĩa và vô mục đích, tôi lựa chọn một thằng đeo kính làm mục tiêu chính, tôi nhìn chăm chăm vào cặp kính và tiến thẳng về phía nó, không nói nhiều tôi đâm luôn, có lẽ là do phản xạ có điều kiện hoặc bản năng bẩm sinh, tuy chưa từng đánh nhau bao giờ nhưng lúc đó tôi lại thành thạo túm lấy đầu thằng đó rồi lên gối thẳng vào mặt nó, rất mạnh, chẳng có lý do cũng chẳng cần phải hợp tình hợp lý, lấy cớ phát tiết sự phẫn nộ trong lòng tôi, sự phẫn nộ không biết trút vào đâu. Tôi không biết mình lấy đâu ra sức lực, khi hai thằng cấp hai lao vào định lôi tôi ra, tôi tấn luôn cả hai thằng đó, nắm đầm của tôi văng lên mặt chúng, chắc nịch, chân tôi đạp lên người chúng, bạo lực một cách vô lý.

Không được để người khác biết mày sợ hãi. Tôi thầm nghĩ.

Một mình đấu lại ba người, không, nói chính xác là: một đứa tiểu học đấu lại ba đứa cấp hai, tôi không sợ, tôi thậm chí còn thắng nữa.

Thắng rồi.

Cuối cùng tôi dừng tay là vì thằng đeo kính kia sợ quá gào ầm lên, định thần lại, tôi nhìn thấy máu tươi chảy dài trên mặt nó, kính của nó đã bị tôi đâm vỡ rơi đầy dưới mặt đất, những mảnh vỡ còn găm vào mặt nó. Một cảm giác rất kỳ quặc, khi ấy rốt cuộc tôi cũng thấy sợ hãi, thực sự cảm thấy sợ hãi, đó là lần đầu tiên tôi đánh người, lần đầu tiên nhìn thấy máu tươi, nhưng điều tôi sợ không phải là nếu nó bị mù, tôi sẽ rước họa vào mình, mà là cuối cùng tôi vẫn trở thành loại người mà mẹ sợ hãi.

Xã hội đen.

Tôi biết mẹ sợ xã hội đen, tuy bà chưa bao giờ nói vậy.

Mẹ sợ xã hội đen, thế nhưng kết quả vẫn vào làm dâu một gia đình xã hội đen, tôi không hiểu tại làm sao.

Tôi đoán có thể là vì yêu.

“Đây là địa bàn của tao, sau này đừng có đến đây nữa!”

Quảng lại câu đó, tôi điềm tĩnh đi về nhà. Vứt quần áo bị dính máu vào thùng rác, rửa sạch nắm đầm bạo lực, tiếp theo tôi đi vào phòng khách gọi điện cho mẹ như không có chuyện gì xảy ra, báo cáo với mẹ chuyện này, chuyện vinh quang này của tôi.

Mẹ nhận điện thoại, cũng nghe những lời tức tối của tôi, rồi mẹ cúp điện thoại, sau tiếng thở dài rất dài. Sau đó tầm hoàng hôn, có người đẩy cánh cửa lớn bước vào, đó không phải là mẹ như tôi đang mong đợi mà lại là bố, người tôi không muốn gặp nhất vào lúc này.

“Đừng gọi điện cho mẹ con nữa.”

Đó là câu đầu tiên bố nói với tôi, trên mặt ông ấy chỉ thấy vẻ bất lực.

“Tại sao?”

”Không cần hỏi tại sao, cứ coi như mẹ chết rồi, người chết thì không nghe điện thoại được, mẹ sau này cũng không nghe điện thoại của con nữa đâu.

“Tại sao!”

Tôi gào lên.

“Tiểu Ngạn!”

Bố cũng gào lên, kèm theo một cái tát, quát tháo, đâm đá. Đó là lần đầu tiên bố đánh tôi, vào năm tôi mười tuổi, ngay sau hôm mẹ bỏ nhà đi như trốn chạy.

“Bố không trách con đánh nhau, thế nhưng con không được gọi điện cho mẹ con nữa.”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, bố lại nhấn mạnh một mình lần nữa.

“Tại sao?”

Tôi hỏi, trong tiếng khóc gào.

“Đây là để tốt cho mẹ, mẹ đã làm một chuyện, để ông nội con biết được sẽ rất không vui, con chỉ cần biết đến đây là đủ. Còn nữa,” còn nữa, “Trên đời này chỉ có ông nội con mới có thể hỏi bố tại sao.”

Còn nữa, đàn ông trong nhà chúng ta không được phép khóc. Từ đáy lòng, tôi bổ sung thay bố câu này.

“Bố chỉ nói với con lần này thôi, vì thế con nghe cho rõ vào!” Bố thở dài, nói: “Mẹ rời xa con, không phải vì mẹ không yêu con, mà vì mẹ không thể không bỏ đi, điều này tốt cho tất cả mọi người, nói vậy con có hiểu không?”

Tôi không hiểu, làm sao tôi có thể hiểu được!

“Thế mẹ có yêu bố không?”

Bố không trả lời, bố chỉ quay mặt đi, nói: “Bố vẫn luôn bảo vệ con, bằng cách của mình, bố và mẹ, bố mẹ vẫn luôn bảo vệ con, cố gắng hết sức để bảo vệ con.”

“Tự con...”

“Tiểu Ngạn!”

Không được ngắt lời. Tôi nhớ lại câu các chú bên cạnh ông nội hay nhắc nhở nhau.

“Thế nhưng bố không thể nào bảo vệ con được nữa.”

“Tại sao ạ?”

“Con không hiểu đâu.” Ngồi phịch xuống xô pha, bố mệt mỏi day huyệt thái dương, tôi không ngờ hoá ra bố cũng biết mệt, “Vì thế, từ giờ về sau con phải tự bảo vệ mình cho tốt, con là người nối dõi duy nhất của nhà mình, và con lúc nào cũng phải nhớ lấy chuyện này, nói như vậy con có hiểu không?”

Tôi không hiểu, tôi chỉ muốn biết tại sao?

“Rửa mặt đi, lát nữa chúng ta phải đi gặp ông nội.”

Cuối cùng, bố nói.

Bố vẫn không nói cho tôi biết tại sao, trên xe bố chỉ dặn dò ngắn gọn rằng từ ngày tôi bắt buộc phải chuyển đến ở với cô út cho tới khi tròn mười tám tuổi, và đây là biện pháp bảo vệ tôi của bố, vì tôi là con trai độc nhất của bố, cũng là cháu nội độc nhất của ông nội, là người nối dõi độc nhất của gia tộc chúng tôi. Đây là sự thật, bố không muốn lấy thêm người vợ nào nữa, sinh thêm đứa con trai nào nữa, bố thấy rất mệt.

Ông nội làm bố rất mệt.

Về điểm này, ông nội quả thật rất không vui, vì so với ngồi tù thì chuyện con một còn khiến ông sợ hãi hơn, ông nội không chịu nổi sự nguy hiểm của việc ba đời độc đinh. Nhưng thực ra điều làm ông nội không vui hơn cả là chuyện bố cứ kiên quyết gửi tôi cho cô út nuôi dạy.

“Nghề này đã không còn sạch sẽ như thời đại của bố nữa rồi, con không muốn Tiểu Ngạn sau này sống cuộc sống nguy hiểm hơn cả con.”

Bố quăng ra câu này, rồi nhất quyết đòi gửi tôi cho cô út nuôi, còn bắt tôi gọi cô là mẹ, tôi không hiểu tại làm sao, vẫn chẳng có ai giải thích cho tôi tại sao lại như vậy, bởi vì họ còn mãi cãi nhau, tôi nghĩ thế.

“Không ai bắt con phải đi buôn lậu thuốc phiện cả.”

“Bố!”

Bố quỳ xuống trước mặt ông, tôi không biết bố đã làm gì, tại sao phải quỳ xuống, nhưng theo tôi thấy, bố quỳ xuống cảm giác như đang chấp nhận sự trừng phạt. Giây phút đó, tôi thực sự rất sợ ông nội sẽ giết chết bố, mặc dù sâu trong đáy lòng tôi biết chuyện này không thể xảy ra, nhưng không hiểu sao tôi quả thực cứ sợ như vậy.

Đó là lần đầu tiên tôi hiểu tại sao tất cả mọi người đều sợ ông.

“Bố sẽ bảo hộ cho con, vì con là con trai bố, nhưng con đã phạm vào luật của bố, thế thì con tự cầu cho mình nhiều phúc đi. Bố sẽ không để anh em chịu tội thay con đâu, con đi đâu đó tự xem xét lại bản thân cho bố, rồi cai đi.”

“Con biết con sai rồi, thế nhưng bố đừng làm hại Vũ Vi, con chỉ cầu xin bố chuyện này thôi.”

“Con cũng biết sợ à?”

“Bố!”

“Thông minh lại chết vì thông minh.” Ông nội quăng ra câu này, và: “Trước mặt Tiểu Ngạn đừng nói những chuyện này, đối với bố, Tiểu Ngạn quan trọng hơn con và ả đàn bà của con nhiều.”

Ông nội lạnh lùng nói, sau đó ông quay sang, xoa đầu tôi, kêu tôi sau này Tết đến đây thăm ông, rồi ông bỏ đi.

Tôi không biết đó bố mẹ rốt cuộc đã gây ra rắc rối gì khiến ông nội phải nổi trận lôi đình? Tôi nghĩ, nếu bố không phải là con đẻ ông, thậm chí còn là con trai độc nhất, chưa biết chừng ông nội đã tự tay giết chết bố rồi cũng nên? Tôi không biết.

Tôi chỉ biết, đó là giờ phút tôi cách xa gia tộc nhất, kể từ ngày hôm đó.

Tôi không biết mình có thể trở về hay không? Tôi không biết tại sao tôi bắt buộc phải ra đi.

Không biết.

10. Chương 2

TIÊU VŨ HUYỀN

Giới thiệu bản thân.

Từ nhỏ chuyện mà tôi ghét nhất chính là tự giới thiệu bản thân, bởi vì trước tiên, tôi rất không thích đứng trên bục giảng, việc trở thành tiêu điểm cho một đám người lúc nào cũng khiến tôi vô cùng sợ hãi, tôi nghĩ có lẽ mình bị hội chứng sợ lên bục, thậm chí cả lúc tan học tôi cũng không muốn đặt chân lên bục giảng một bước nào. Còn nữa là, tôi không quen cười, tôi thấy khi cười mình trông thật kỳ quặc, cứng đờ đờ ra, không tự nhiên, giống như làm sai chuyện gì nhưng không thể không phủ nhận, cũng giống như hôm nay quy định phải mặc quần áo thể thao đi học, nhưng rốt cuộc tôi lại nhớ nhầm, vẫn mặc đồng phục cũ, rất không thoải mái. Hơn nữa trọng điểm là, tôi vô cùng ghét chất giọng của mình, lạnh lớt lạnh lớt, như chim đang hót vậy, nghe là biết chủ nhân không hề tự tin vào bản thân, nếu như có thể thì tôi thậm chí mong mình là một người câm, bởi vì như vậy, tôi có thể hợp tình hợp lý không cần nói chỉ cần ra hiệu bằng tay.

Ra hiệu bằng tay.

Tôi rất thích bàn tay mình, không, nói một cách chính xác thì cái tôi thích nhất không phải là bản thân đôi bàn tay, mà là tư thế vung lên của nó, rất đẹp, tuyệt đẹp, đó là khoảnh khắc duy nhất tôi thấy mình đẹp. Hồi lớp bảy, tôi là chỉ huy dàn đồng ca lớp tham gia cuộc thi hát toàn trường, tôi không biết tại sao hồi đó các bạn trong lớp lại đề cử một người không có gì nổi – lớp trưởng lớp tôi, là hoa khôi của lớp, cũng là bạn thân nhất của tôi. Đó là khoảng thời gian tuyệt vời nhất những năm cấp hai của tôi, trong thời gian chuẩn bị cho cuộc thi hát, và ngày hôm ấy. Hôm diễn ra cuộc thi, đứng trên sân khấu trong hội trường, quay lưng lại với giáo viên và học sinh toàn trường, đắm chìm trong tiếng hát, chỉ huy các bạn trong lớp hợp xướng, trông tôi rất... ừm.

Ừm.

Có điều, đáng tiếc là, tôi không phải người câm, hơn nữa, cũng không có cách nào làm chỉ huy được mãi, vì cuộc thi hát toàn trường chỉ diễn ra một lần, đặc biệt đáng ghét nhất là. giờ phút này đây, bản thân tôi đang đứng trên bục giảng cố gắng giới thiệu về bản thân.

Màn tự giới thiệu đáng ghét.

“Xin chào mọi người, tôi là học sinh mới chuyển đến, tôi tên là Tiêu Vũ Huyền, tôi...”

Giọng nói tôi vốn đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, cuối cùng tự động mất hẳn tiếng, tôi khó xử chết đi được, tôi ngờ rằng các bạn trong lớp đã bắt đầu chịu hết nổi muốn động chân động tay, vì trông các bạn đều có vẻ rất lưu manh, không còn cách nào tôi đành thử mỉm cười tỏ ý thân thiện, thế nhưng điều này lại làm cho tình hình tồi tệ hơn, bởi vì tôi cười rất gượng gạo, cực kỳ gượng gạo, tôi không thể không chú ý thấy nét mặt mình bắt đầu đỏ mồn hôi lạnh, tôi cảm nhận rõ ràng hai chân mình đang run, may mắn là bục giảng che đi đôi chân đang run lập cập của tôi, thế nhưng nét mặt tôi vẫn ửng đỏ, tôi...

“Tôi muốn về Đài Bắc!”

Không hiểu sao, tự nhiên tôi lại buột ra câu này, tiếp đó là khóc nức lên nước mắt, trên bục giảng, trước mặt thầy giáo và tất cả các bạn mới, sau màn giới thiệu chết tiệt. Tất cả mọi người bao gồm cả thầy giáo đều ngậy ra, sau khoảng ba giây, bọn họ cười phá lên, cười ầm cả lớp.

Tôi thấy mình xong đời thật rồi! Năm cuối cấp hai thế là đi tong rồi, tôi sẽ bị ghét bỏ, tôi sẽ bị tẩy chay, tôi sẽ bị bắt nạt, tôi... Tôi nhớ Hoa Lâm quá, tôi muốn về Đài Bắc!

Tôi muốn về Đài Bắc, tôi nói thật lòng, tôi ghét nơi quê mùa này, hàng xóm đối diện nhà tôi thậm chí còn nuôi cả gà nữa!

Vì chuyện chuyển nhà chuyển trường mà tôi và bố chiến tranh lạnh suốt một tháng trời không ai nói năng câu gì, còn mẹ thì khóc suốt một đêm, vì mẹ là tiểu thư Đài Bắc, kiểu tiểu thư thời thượng xinh đẹp lại giỏi khiêu vũ, đây cũng là lí do ngày xưa bố điên cuồng theo đuổi mẹ, một tiểu thư Đài Bắc thời thượng, xinh đẹp lại giỏi khiêu vũ sao có thể sống nốt phần đời của mình ở cái nơi quê mùa, hàng xóm đối diện còn nuôi cả gà thế này chứ?

Thế nhưng, chẳng tác dụng gì, bố nhất quyết đòi về quê, để kế thừa nhà máy sản xuất tất của ông nội sau khi ông nội qua đời, vì bố không chỉ là bố tôi, bố còn là con trai của ông nội, bố đã chống đối ông hơn nửa đời người rồi, bố không thể giương mắt nhìn tâm huyết cả đời ông vì sự cố chấp ở lại Đài Bắc của bố mà phải đóng cửa.

Tôi muốn về Đài Bắc, tôi ghét tự giới thiệu bản thân, còn nữa, cái cậu ngồi phía sau tôi rất đáng ghét.

“Ê, Đài Bắc là nơi như thế nào?”

Tôi cúi đầu thâm trầm bước về chỗ ngồi, vừa thâm nghĩ đây là đoạn đường khó khăn nhất đời mình, thì tên con trai có đôi lông mày rậm ngồi đằng sau nằm bò ra bàn cất tiếng hỏi.

“Đô thị.”

Hơn nữa không có ai nuôi gà. Tôi thâm bổ sung câu này, nhưng không dám nói, sợ cậu ta đánh tôi, cậu ta trông có vẻ là dạng học sinh hư hỏng rất thích bắt nạt người khác.

“Tôi cũng là học sinh mới chuyển đến, sớm hơn cậu một kỳ, vào kỳ hai năm lớp 8.”

“Ồ.”

“Cũng là đô thị, Đài Trung, cậu có biết Vệ Đạo không?”

“Không biết.”

“Nổi tiếng ở Đài Trung lắm đấy! Tỷ lệ lên lớp cực cao!”

Tôi có phải người Đài Trung đâu, tôi thâm nghĩ, nhưng không nói.

Không dám nói.

“Tại sao cậu chuyển trường?”

“Chuyển nhà.”

“Tôi thì là vì cua gái.”

Hay thật đấy.

“Có cô bé, học ở đây, nét kinh khủng! Hú hú...”

Cậu ta huýt sao một hồi dài, còn tôi thì toát mồ hôi trán: cậu ta cứ nói chuyện trên lớp chẳng lẽ không sợ bị thầy mắng sao?

Cậu ta không sợ, rõ ràng là không sợ, vì cậu ta tiếp tục nói:

“Tôi quen ở sân trượt băng, đúng rồi, cậu biết trượt băng không?”

Tôi lắc đầu, sau đó thầm cầu nguyện thầy mau mắng cậu ta không được nói chuyện trên lớp đi, thế nhưng thầy không làm thế, như thể đã quen cậu ta như vậy rồi, nên mặc kệ.

Vì thế cậu ta vẫn tiếp tục nói:

”... Sau đó tôi lừa mẹ tôi là ngồi xe buýt đi học một lát sẽ ảnh hưởng đến việc học hành của tôi, rồi đòi chuyển trường, ha ha ha! Thế mà mẹ tôi cũng tin!

Thôi vậy, thầy không nói thì tôi nói.

“Bây... bây giờ đang là giờ học đấy.”

“Mặc kệ thầy! Ở lớp này tôi to nhất, vì chúng ta đều là học sinh chuyển trường mà! Ha ha ha...”

Điều cười có vẻ rất đặc ý, cậu ta tiếp tục nói chuyện với gáy tôi: “Sau đó mẹ tôi còn đi điều tra xem thầy cô giáo trường nào nổi tiếng nhất, cậu có nhìn ra không? Thầy Tưởng trước đây toàn dạy lớp cuối cấp đấy! Học sinh của thầy rất nhiều người thi đỗ trường cấp ba số 1 và trường nữ sinh.”

Trước đây?

”Ai ngờ đợi đến lúc khoá chúng ta, thầy bảo dạy lớp cuối cấp mệt lắm, muốn nghỉ ngơi, ha! Cuối cùng mẹ tôi bỏ bao nhiêu công sức lại quẳng tôi vào cái lớp chán bỏ này, cậu bảo có buồn cười không?

Không buồn cười, rất không buồn cười, tôi không cười nổi, tôi sợ mình lại oà khóc, hơn nữa tôi đã thấy mình bắt đầu run rẩy rồi.

“Ê ê! Không cần phải căng thẳng thế đâu! Cậu cũng không phải người đầu tiên khóc ở cái lớp này.”

“...”

“Thầy Tưởng mới là người đầu tiên, hơn nữa còn là khóc vì tôi cơ! Thầy cho rằng thầy đã huỷ hoại cuộc đời tôi, tôi vốn học rất khá, thế nhưng sau khi chuyển đến đây thì bắt đầu trở nên hư hỏng, ha ha ha! Đau lòng? Thầy nói như vậy thì phải?” Cậu ta gân cổ lên, nhồm đậy chồm qua vai tôi, mở to âm lượng nói với thầy Tưởng đang đứng trên bục giảng kia: “Ê! Thầy Tưởng! Hồi đó thầy nói đau lòng có phải không nhĩ?”

“Tiêu Khải Hiên, cậu đừng có quá đáng quá nhé!”

Giống như đạt được mục đích sau trò đùa dai, tên con trai được gọi là Tiêu Khải Hiên đặc ý cười ha hả, lại còn dùng bút bi chọc vào lưng tôi: “À, tôi tên là Tiêu Khải Hiên, có điều mọi người đều gọi tôi là anh Khải, có vẻ thân thiết hơn! Ha ha ha...”

Lắm mềm thế nhĩ? Cái tên này... Tôi rất muốn bảo cậu ta đừng nói nữa, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ dám âm thầm nhả nạt nghe cậu ta lải nhải không có điểm dừng.

Lải nhải với tôi.

“Với cả, cô bé đó cuối cùng tôi cua không được, vì người ta là hoa có chủ rồi, ai da... mất công toi, đúng là [bad word]!”

Hết như không để ý đến sự im lặng của tôi, tên con trai tự xưng là anh Khải vẫn say sưa nói:

”Cậu tên là Tiêu Vũ Huyền à? Tôi tên là Tiêu Khải Hiên, bọn mình đều là học sinh mới chuyển đến, thế nào? Rất có duyên đúng không?”

Rất nhục.

“Tiêu Vũ Huyền và Tiêu Khải Hiên, đứng trước đứng sau, ha ha ha...”

“Tiêu Khải Hiên! Trong giờ học nói nhỏ thôi cho tôi!”

Cuối cùng, thầy Tưởng cũng không chịu nổi nữa quát lên, có điều tôi không hiểu: trong giờ học chẳng phải là không được nói chuyện sao? Tại sao thầy chỉ yêu cầu cậu ta nói nhỏ thôi cơ chứ?

Tôi phát hiện mình đã vào một cái lớp điên rồ, ở đây không một ai học hành nghiêm túc cả, thế nhưng lại có rất nhiều người đánh nhau nghiêm túc sau giờ học, tôi thực sự cảm thấy đời mình đi tong rồi, thực sự đi tong rồi, tôi rất hận bố.

Mang theo tâm trạng ảm đạm, tôi đạp xe về nhà, về đến nhà tôi đau khổ phát hiện ra: mình mang nhầm chìa khóa rồi.

Tôi vẫn mang chìa khóa nhà ở Đài Bắc, cái đã không còn là chìa khóa nhà tôi nữa. Bây giờ tôi có hai lựa chọn, một là đạp xe đến nhà máy của bố lấy chìa khóa đúng, hai là chờ khoảng nửa tiếng nữa đến khi em gái tôi đi học thêm về - điều kiện là nếu cô em ngớ ngẩn của tôi không mang nhầm chìa khóa - nhưng thực ra tôi phát hiện điều duy nhất mình muốn làm lúc này là khóc gào ầm ĩ trước cửa nhà cho đến khi bố đồng ý cho tôi trở về Đài Bắc mới thôi.

“Này! Cô bạn.”

Quay đầu lại, tôi nhìn thấy chủ nhân của giọng nói ấy là một cậu con trai mặc đồng phục giống tôi.

Một cậu con trai cao ơi là cao, đây là ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ấy.

“Quên mang chìa khóa à?”

Cậu ấy khoái chí nhìn tôi, ánh mắt thích thú như đang nhìn một con vật nhỏ nào đó, mà kỳ lạ là, đáng lẽ tôi phải cảm thấy mình bị xúc phạm mới đúng, nhưng cảm giác thực tế lại hoàn toàn trái ngược.

Mình tỉnh.

Không hiểu sao lúc đó tôi lập tức liên tưởng đến mình tỉnh, nói như vậy thật sự rất kỳ quặc, bởi vì trông cậu ấy chẳng giống bất cứ nam minh tinh nào cả, cùng lắm thì chỉ giống ở điểm cùng thuộc kiểu người sở hữu khuôn mặt đẹp thôi, nhưng không biết tại sao, trực giác tôi cứ liên tưởng đến nam minh tinh.

Tôi đoán cậu ấy phải cao 1m80, đây là lần đầu tiên trong đời tôi tiếp xúc gần thế này với một cậu con trai cao 1m80, ở trước mặt cậu ấy, tôi thấy mình càng nhỏ bé hơn, thực tế tôi cảm nhận rõ hơn là: mặt tôi đỏ rồi.

“Không phải, tôi mang nhầm chìa khóa.”

Mặt đỏ bừng, tôi lí nhí nói, tôi thực sự hy vọng giọng mình nghe chừng giống đang ghen ngào hay sợ hãi, nhưng tôi phát hiện cậu ấy hình như không để ý đến điều này lắm.

Tôi thấy mình thở phào, nhẹ nhõm đến kỳ lạ.

Nhẹ nhõm.

“Mang nhầm chìa khóa á? Sao lại thế? Đây không phải là nhà cậu à?”

Cậu ấy hỏi như thể thật sự rất quan tâm. Trước đây, tôi luôn tưởng rằng những người có ngoại hình như cậu ấy đều là loại người hoàn hảo lạnh lùng, kiêu ngạo, yêu bản thân, mà trên thực tế đúng là những người có diện mạo như vậy phần lớn đều lạnh lùng, kiêu ngạo, yêu bản thân, nhưng cậu ấy đã lật đổ tất cả những ấn tượng cứng nhắc của tôi.

Cậu ấy rất nice với con gái, đây là ấn tượng thứ hai của tôi về cậu ấy.

“Chuyển nhà, hôm qua tôi mới chuyển đến đây, quên không đổi chìa khóa.”

Sau đó cậu ấy cười, cười rất vui vẻ, trong ánh nắng chiều.

“Hóa ra chúng ta cũng giống nhau đấy! Tôi cũng là người chuyển đến đây.”

Cậu ở bên cạnh à? Tôi muốn hỏi nhưng lại ngại không dám.

“Có điều sớm hơn cậu vài năm, vào năm tôi mười tuổi.” Cậu ấy nói rồi cúi xuống nhìn đồng hồ, châm một điếu thuốc, Marlboro đỏ, tôi nhìn thấy, cậu bạn tôi thâm yêu ở trường cấp hai cũ cũng hút loại này. “Bảo sao mà đồng phục của cậu trông mới thế.”

Không biết có phải do nicotine hay không mà tôi bỗng dưng cảm thấy chóng mặt, đúng vậy, chóng mặt.

“Cậu chuyển từ đâu đến?”

“Đài Bắc.”

Đài Bắc. Tôi nói. Sau đó cậu ấy nhướn lông mày, đôi mắt sáng ấy bây giờ hơi tối đi một chút, nhưng không rõ rệt lắm.

“Mẹ tôi hình như cũng ở Đài Bắc, nghe nói.”

“Hả?”

“Có điều tôi chuyển đến từ Cao Hùng, nhà tôi ở bên cạnh Ái Hà, cậu có biết dòng Ái Hà không?”

Tôi lắc đầu, tôi không biết, nhưng cảm thấy cái tên này nghe rất đẹp.

Ái Hà, dòng sông tình yêu, sông như thế nào thì được gọi là dòng sông tình yêu nhỉ?

“À, bạn gái tôi xong rồi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cậu ấy, bắt gặp một cô gái dáng cao ráo bước ra từ cửa nhà bên cạnh, hóa ra cô ấy mới là hàng xóm sát vách nhà tôi, là cô gái rất xứng đôi với cậu ấy, cô gái cao ráo, cô gái từ nhỏ tôi đã mong muốn trở thành, cả đời này chắc cũng không có duyên ấy (nhìn dáng bố mẹ tôi là biết), tôi ghét cái thân hình bé nhỏ của mình.

Bé nhỏ gầy gò, như thể người giấy, gầy đến nỗi như không tồn tại, thật đáng ghét.

“Cảm ơn cậu nói chuyện với tôi nhé.”

Cuối cùng, cậu ấy nói vậy, vừa nói vừa cười, một cách rất ga lăng, dưới ánh nắng chiều.

Sau này tôi mới biết, cô gái cao ráo ấy chính là lý do Tiêu Khải Hiên chuyển trường đến đây, là cô gái mà cậu ta định theo đuổi nhưng chuyển trường rồi mới phát hiện ra đã bị người khác cướp đi. Còn cậu con trai cao lớn ấy, lại là nhân vật số một trong trường, Tào Chính Ngạn.

11. Chương 3: Hẹn Ước

Tôn Yến Tư

“Trời tối đen”

Khởi điểm ta quen nhau.

TÀO CHÍNH NGẠN

“Tiểu Ngạn, câu này cô chỉ nói một lần thôi, vì thế cháu phải nghe, phải nhớ cho kỹ, rồi lúc nào cũng phải nhắc nhở bản thân mình.” Trên chuyến tàu rời khỏi Cao Hùng, cô út nói rất nghiêm túc, “Kể từ ngày hôm nay, bắt đầu từ ngôi nhà mới này, cháu là con của cô, không phải là độc đinh của một gia tộc, cháu không được giống ông nội, cũng không được giống bố cháu, gây chuyện, đánh nhau, thậm chí là...” Nghĩ một lát, cô út quyết định rút lại lời định nói, “Cháu phải ngoan, hiểu không?”

“Tại sao ạ?”

“Nếu không thì cô sẽ không cần cháu nữa, cháu sẽ không tìm được mẹ, cũng không thể về Cao Hùng, cháu sẽ trở thành trẻ mồ côi, như vậy đấy.”

Như vậy đấy.

Trong vòng bốn năm, sau tuổi lên mười.

Bất kể về vóc dáng hay tính cách, tôi đều già dặn hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác, tôi nghĩ cái trước là do di truyền, còn cái sau là nhờ cách dạy bảo của cô út, trong mấy năm tôi từ mười đến mười bốn tuổi.

Lúc cùng cô chuyển đến vùng nông thôn nhỏ bé này vào năm mười tuổi, chiều cao của tôi đã là 1m68, và tôi rất hứng thú với món quà sinh nhật cô út tặng.

Haruki Murakami. Phía Nam biên giới, phía Tây mặt trời.

“Đây là cái gì ạ?”

“Sách, sách hay đấy.”

“Ồ.”

Trợn mắt nhìn quyển sách có cái tên kỳ quặc này.

“Viết về cái gì đấy ạ?”

Vì không muốn làm cô út buồn, tôi đành phải vờ hứng thú hỏi.

“Con một, và nỗi cô đơn.”

Con một và nỗi cô đơn. Cô út nói, sau đó đến bản thân tôi cũng không ngờ, tôi lại mở nó ra đọc.

Đọc, và mê mẩn.

Tôi cảm giác trong quyển sách như có gì đó nắm lấy tôi.

Khi các bạn cùng lớp gọi bạn gọi bè lao ra sân vận động chơi trò chơi sau giờ tan học, thì tôi lại một mình chạy đến phòng đọc để đọc Haruki Murakami, đọc một mạch từ đầu đến cuối, tôi không hiểu sao một phòng đọc nhỏ bé ở vùng quê hẻo lánh này lại có thể bày nguyên cả bộ Haruki Murakami? Tôi ngờ rằng chỗ sách ấy đều do cô út, người đang dạy cấp một ở đây quỵên góp, có điều dù sao cũng chẳng liên quan gì tới tôi.

Tôi đọc Haruki Murakami, bắt đầu từ năm mười tuổi, và đúng như lời cô út, trong sách có rất nhiều điều tôi không thể cắt nghĩa, nhưng tôi nghĩ cũng chẳng thành vấn đề, vì đọc sách khiến tôi cảm thấy an toàn, cũng khiến tôi nhìn thấy một thế giới khác: Nhật Bản.

“Đừng gọi cho mẹ cháu nữa, Tiểu Ngạn. Mẹ không nhận được đâu.”

Một hôm, thấy tôi vẫn cứ cố chấp đòi gọi điện cho mẹ, cô út đã không dùng được nói như vậy, đó là một trong rất ít lần cô chịu nói với tôi về mẹ, có lẽ là ông nội đã hạ lệnh giữ kín mồm miệng, tôi nghĩ vậy.

“Sao cô lại biết ạ?”

“Vì cô giúp đưa mẹ cháu lên máy bay, đừng nói cho ông nội biết nhé.”

“Tại sao ạ?”

“Vì ông nội đã đủ ghét cô rồi, nếu để ông biết chuyện này nữa, chắc chắn ông sẽ đánh gãy chân cô.” Đánh gãy chân cô, cô út nói, khi nói câu này, vẻ mặt cô kinh hoàng như thể vừa lỡ mồm, cô đổi chủ đề một cách hoàn hảo: “Nhân vật nữ chính trong quyển sách ấy cũng là cô gái bị tật ở chân.”

“Cũng ý ạ?”

“Phía Nam biên giới, phía Tây mặt trời.”

Cô út trả lời chẳng liên quan đến câu hỏi, rồi từ nụ cười của cô, tôi hiểu rằng chủ đề này đã được đặt dấu chấm hết.

Cũng.

Mẹ.

Đặt dấu chấm hết.

Haruki Murakimi.

Mẹ đi Nhật.

Ông nội ra lệnh giữ kín mồm miệng.

Cô gái có tật ở chân.

Hình như vào năm lớp 7, môn Ngữ văn có đề bài tập làm văn là “Chí hướng của tôi”, lúc đó tôi chẳng buồn suy nghĩ, viết luôn chí hướng của mình trong tương lai là làm nhà văn, hơn nữa còn là nhà văn giỏi như Haruki Murakimi, với cả, đi Nhật tìm mẹ.

Kết quả sau khi bài văn được sửa và trả lại, lời nhận xét của thầy không phải giỏi quá hay cổ lên, mà lại là giữ tôi lại lớp sau giờ tan học để nói chuyện riêng.

“Tìm mẹ? Mẹ em chẳng phải đang dạy Lịch sử ở đây hay sao?”

Đó là cô út chứ không phải mẹ em, tôi thầm nghĩ.

“Hay là cô Tào sau này sẽ đi Nhật?”

Trông thầy có vẻ rất lo lắng, tôi ngờ thầy yêu thầm cô út.

“Không phải ạ, em có hai người mẹ, một người ở Nhật.”

Nghe câu này, thầy ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu khó hiểu. Thiếu niên cô đơn cổ quái, tôi đoán đây có lẽ là ý nghĩ của thầy lúc đó.

“Em cao thế này không chơi bóng rổ thì đáng tiếc quá, có hứng thú tham gia vào đội bóng rổ của trường do thầy dẫn dắt không?”

Tôi lắc đầu.

Năm đó chiều cao của tôi là 1m75.

Có lẽ vì lý do chiều cao, từ trước đến nay, tôi liên tục bị các cô gái hỏi thông tin cá nhân, mỗi lần gặp phải tình huống như vậy, tôi luôn thân thiện đồng ý, viết ra thông tin cá nhân của mình, lại còn rất lịch sự hỏi lại thông tin cá nhân của cô ấy để bày tỏ thiện ý cũng như giúp cô ấy bớt căng thẳng, về điểm này tôi không bốc đồng gây rối như các cậu con trai khác, tôi nghĩ mình như vậy rất phù hợp với kỳ vọng của cô út.

“Tiểu Ngạn phải ga lăng nhé.”

Cô út nói, lần này hiếm hoi tôi không cần hỏi tại sao, cô đã chủ động giải thích:

“Không được làm con gái khóc, phải làm con gái cười, bởi vì trách nhiệm của con trai là bảo vệ con gái.”

Khi con gái cười là đáng yêu nhất. Cô út nói, tôi đồng ý, bởi vì cô út lúc nào cũng nở nụ cười trên môi, sau khi rời bỏ gia tộc, cô trở nên vui tươi hơn rất nhiều. Tôi đồng ý, thế nhưng tôi không nói với cô út là, tôi thầm yêu một cô gái từ rất lâu rồi, cô ấy không hay cười, cô ấy tên là Trương Tĩnh.

Trương Tĩnh là bạn học lớp bên cạnh lớp tôi hồi tiểu học lẫn cấp hai, Trương Tĩnh không hay cười, hơn nữa cô ấy rất cao, mỗi lần nhìn cô ấy từ xa, tôi hay tưởng tượng sau này cô ấy lớn lên chắc sẽ cao gây vào hấp dẫn như mẹ!

Hấp dẫn, đúng vậy, hấp dẫn.

Nói đúng ra thì Trương Tĩnh không phải kiểu người đẹp điển hình, thậm chí nếu có hỏi: “Bạn thấy ai là cô gái xinh nhất trường?” Có lẽ trong mười người sẽ chỉ một mình tôi trả lời là Trương Tĩnh, không, thậm chí đến tôi cũng không cho rằng Trương Tĩnh là cô gái xinh nhất trường. Thế nhưng không hiểu sao, con người

Trương Tĩnh lại mang một sức hấp dẫn đặc biệt của riêng cô ấy, cái này không liên quan đến vẻ đẹp bên ngoài, mà là sức hấp dẫn cá nhân, không phải đẹp nhất, nhưng lại đặc biệt nhất.

Một Trương Tĩnh như vậy, đương nhiên có cả đám bạn trai theo đuổi, thế nhưng chưa bao giờ nghe nói ai thành công, mà ngược lại những câu đồn đại ác ý như “Trương Tĩnh là les” thì ai ai cũng nghe không ít lần.

Không ai cửa được Trương Tĩnh, đến tận kỳ nghỉ hè năm lớp 8.

Tôi nhớ rất rõ, về kỳ nghỉ hè năm đó, và cả mùa hè năm đó nữa.

Nói một cách chính xác thì chuyện xảy ra ngay hôm trước kỳ nghỉ hè, hôm đó vừa hết giờ học, tôi theo thói quen lấy quyển truyện Haruki Murakami trong ngăn bàn ra đọc, tôi còn nhớ rất rõ mình đọc đúng quyển Phía Nam biên giới, phía Tây mặt trời, không nhớ là lần thứ mấy đọc lại, nhưng tôi vẫn ấn tượng đang đọc đến đoạn nhân vật nam chính Hajime kể lại chuyện mình cùng nhân vật nữ chính ngồi trong phòng khách nghe nhạc, thì thằng con trai đầu gấu nhất lớp bỗng tiến về phía tôi, yêu cầu tôi ra căng tin mua nước ngọt cho nó.

Không rõ có phải do đọc sách say sưa quá hay không mà lúc đó tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, trả lời nó: “Không.”

“Mày nói cái gì?”

“Tao nói không.”

Sau đó nó tức giận hất tung chiếc bàn của tôi, chỉ thẳng mặt tôi gầm lên:

“Mày đi đường cẩn thận đấy! Tao sẽ gọi hội tấn chết mày!”

Và cả:

“Đừng tưởng mẹ mày là giáo viên mà tao không dám đánh nhé! Tao đánh cả mẹ mày luôn!”

Chính vào lúc này, trong người tôi có gì đó bị đánh thối, tôi nhớ lại vụ đánh nhau năm mười tuổi, những giọt máu, những mảnh kính vỡ, còn cả khuôn mặt kinh hoàng đó nữa.

Tôi tự nhủ không được quay lại làm con người ngày xưa.

Tôi, sợ hãi.

Sợ nó thực sự gọi hội đến tấn tôi, sợ hơn nữa là, mình lại quay về làm mình ngày xưa, quay về làm đứa cháu độc đinh của gia tộc xã hội đen.

Tôi sợ dòng máu xã hội đen chảy trong cơ thể mình.

Sợ hãi.

Bản mặt thẳng ấy cùng lời cảnh cáo của nó ngày ngày đều hiện ra trước mắt tôi, ăn cơm tôi cũng nhớ đến nó, đi ngủ tôi cũng mơ thấy nó, đến cả đi tiểu tôi cũng sợ nó đột ngột xông vào đánh tôi, đánh chúng tôi. Suốt kỳ nghỉ hè tôi không dám ra khỏi cửa một bước, vì sợ gặp nó trên đường, tôi thậm chí sợ ngày nào đó nó thực sự gọi hội đến đánh cô cháu tôi, tôi sợ mình lại trở thành con người ngày xưa.

Tôi thậm chí sợ về mặt thất vọng của cô út, tôi sợ cô út không cần tôi nữa, như vậy tôi sẽ trở thành trẻ mồ côi, tôi thậm chí không có cách nào để đi tìm mẹ, vì cô út là người duy nhất biết mẹ đang ở đâu, tôi...

Từ tận đáy lòng tôi thấy sợ hãi.

Cho đến tận ngày 31 tháng 7 ấy.

Tôi nhớ rất rõ, hôm đó là sinh nhật tôi, cô út hào hứng muốn dẫn tôi đi núi Kiếm Hồ chơi để chúc mừng, lúc đầu tôi từ chối, từ chối ra khỏi nhà, vì tôi sợ ra ngoài sẽ bị thằng đó chặn đường, tôi thậm chí sợ nó cũng có mặt ở núi Kiếm Hồ, tôi sợ vô cùng.

Đến tận khi về mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì của cô út xuất hiện trước mắt tôi.

Trong ánh mắt của cô út, tôi bỗng hiểu ra.

Đột nhiên hiểu ra.

Bởi vì trách nhiệm của con trai là bảo vệ con gái mà.

Tôi phải trở nên mạnh mẽ, tôi phải dũng cảm hơn, tôi phải bảo vệ con gái, không đúng sao?

Và thế là hôm đó chúng tôi vẫn ra khỏi nhà đến núi Kiếm Hồ chơi, chơi rất xõa, hơn nữa không hề gặp thằng đó, để mà bị đánh cho một trận gãy chân. Sau đó, đến tôi cũng thấy làm lạ, tối hôm về đi ngủ, cảm giác của tôi không phải thờ phào nhẹ nhõm mà là rất xấu hổ.

Tôi thấy xấu hổ vì sự nhu nhược của mình.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi lập tức cất ngay Haruki Murakami vào ngăn kéo khóa lại, tiếp theo tôi cầm lấy quả bóng rổ, đi ra ngoài, ra ngoài chơi bóng rổ, tập như điên, luyện như dại, bởi vì, tôi phải trở nên mạnh mẽ. Hôm đó tôi phá được mấy quả bóng của các bạn, họ bị tôi phá bóng không dễ chịu chút nào, nhưng vì thế mà tôi phát hiện: Hóa ra trở nên mạnh mẽ là chuyện an toàn nhất trên đời.

Sau khi về nhà, tôi cố tình ăn nhiều hơn, thậm chí còn mua tạ rồi trốn trong phòng âm thầm tập luyện, cả một mùa hè qua đi, chiều cao của tôi nhích lên 1m77, cơ bắp cũng trở nên săn chắc mạnh mẽ, còn nữa, tôi bắt đầu kiếm người đánh nhau. Bắt đầu đánh từ thằng gầy gò nhỏ bé nhất, không có lí do, không cần nguyên nhân, chỉ dựa vào một câu: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Tôi đánh nhau, để chứng minh sức mạnh của mình, và rằng: tôi mới là đại ca.

Tôi không muốn sợ hãi nữa.

Vào ngày cuối cùng của học kỳ một năm lớp 8, tôi hẹn thằng ngày xưa kêu tôi đi mua nước ngọt thách đấu, chuyện này làm cả trường xôn xao, không phải vì tôi dám cả gan thách đấu nó, mà là vì tôi đánh thắng nó, mà trong tay thằng đó có khóa chữ U, còn tôi chỉ tay không bắt giặc.

“Sau này đừng có tùy tiện sai người khác đi mua nước ngọt.”

Quăng lại câu này, tôi khệnh khạng bỏ đi.

Sau kỳ nghỉ đông đi học lại, tôi đã là nhân vật tiếng tăm trong trường, hoặc nên nói là : đại ca cứng nhất.

Tôi là Vua.

Còn nữa, tôi thành công chưa được Trương Tĩnh, cô gái khó tán nhất trường, Trương Tĩnh. Tôi thực sự cảm thấy không có gì là mình không làm được, thực sự không có gì là không thể, tôi tìm được cách sống đúng là mình, cách mình đáng ra nên sống.

Tôi vốn là vậy, cháu độc đinh của gia tộc xã hội đen.

Còn cô út, rất thất vọng. Rất thất vọng, nhưng không nói gì, tôi nghĩ có lẽ chỉ là vì cô út hiểu rằng: Cuối cùng tôi cũng không thể che đậy được dòng máu chảy trong cơ thể mình.

“Định mệnh.”

Cô út không hề ruồng bỏ tôi như lời cảnh cáo trên chuyến tàu hỏa rời khỏi nhà năm tôi mười tuổi, cô chỉ thở dài, rồi nói hai chữ định mệnh, chỉ vậy thôi.

Định mệnh.

Tôi nghĩ có lẽ vì tôi cũng là mối liên hệ duy nhất giữa cô và gia tộc! Mặc dù hai người chúng tôi không ai còn liên lạc với gia tộc.

Dù vậy.

Đó là một hôm trời mưa, tôi nhớ rất rõ.

Hồi đó tôi đã bắt đầu đi xe máy đi học, có một lần bị thầy giám thị bắt, tôi thầm nghĩ trò này vui quá, rồi vọt hết ga, phóng xe cho thầy đuổi, cứ như đua xe với thầy, chúng tôi đuổi nhau vào tận trong trường gây xôn xao toàn trường, chúng tôi phóng lên tận góc báo ngày hôm sau trong mục xã hội.

Vào đúng hôm lên báo, một mặt tôi muốn nể mặt chủ nhiệm phụ trách kỷ luật, nhưng mặt khác vẫn không tự giác cứ đi xe máy đến trường, hôm đó trời mưa rất to, to như trút nước. Trong cơn mưa to đó, tôi nghe thấy một tiếng [bad word], dừng xe lại, tôi tò mò nhìn về phía phát ra âm thanh ấy, thì trông thấy một thằng rất phỉ đứng bên cạnh cột điện, vẻ mặt tan nát, tôi nhận ra nó là Tiêu Khải Hiên ở lớp 16, vì nó thực sự rất phỉ, nên thật lòng không muốn tấn nó cũng khó, mà quả thật có lần nó đi ngang qua lớp tôi, ngay lập tức chúng tôi cầm ghế ném về phía nó, rồi xông vào đánh nhau.

Lần đó, nó bị chúng tôi đánh gãy ba chiếc xương sườn.

“Mày làm cái gì thế?”

“Mẹ kiếp! Bỏ mày hôm nay không có tâm trạng đánh nhau với mày.”

“Làm sao?”

“Thuốc lá của tao ướt rồi.”

Tiếp đó tôi được biết, thằng này tuy cũng thuộc thành phần bất hảo trong trường, nhưng ở nhà lại chấp nhận làm con trai ngoan, là loại con trai ngoan mà mẹ có thể kiểm tra cặp, là loại con trai ngoan mà nếu mẹ biết nó hút thuốc sẽ khóc hết nước mắt, vì thế hôm nào sau khi tan học nó cũng giấu thuốc ở cây cột điện số 7 trên đường đi, sau đó về nhà làm con ngoan, hôm sau khi đi học, lại mang thuốc đến trường hút cho đã, mà nếu hôm đó trời mưa thì thuốc của nó sẽ bị ướt hết, cả ngày hôm đó tâm trạng của nó sẽ tồi tệ đến mức chỉ muốn gục xuống bàn ngủ vùi.

“Tại sao lại là cây cột điện số 7?”

“Lucky 7 mà.”

“Vớ vẩn.”

“Mày có không?”

“Thuốc á?”

“Chả thuốc thì gì? Không lẽ cơm hộp à?”

“Ở đây á? Mưa to lắm đấy.”

“Cũng đúng.” Về rất buồn rầu, nó nghĩ một lát, rồi sau khoảng bảy giây, nhe ra nụ cười rất phỉ mà người khác nhìn thấy chỉ muốn đấm cho mấy phát.

“Mày đánh bi a không?”

“Đánh chứ.”

“Thế này đi, tao mời mày đánh bi a, mày mời tao hút thuốc, thế nào?”

“Không tồi.”

Thế là tôi để nó ngồi lên yên sau, quay đầu xe, chúng tôi không đi học mà đi đánh bi a, đó là khởi điểm tình bạn của chúng tôi, hôm đó, Tiêu Khải Hiên thắng liền mấy ván.

Nó đánh nhau thua tôi, nhưng đánh bi a thắng tôi.

Lần nào cũng vậy.

“Ê! Trương Tĩnh là gấu của mày đó à?”

Sau khi chúng tôi nhanh chóng trở thành anh em tốt, có hôm tan học ngồi bên sân vận động hút thuốc, Tiêu Khải Hiên bỗng hỏi tôi câu này.

“Đúng rồi.”

“Sao mà chưa được vậy?”

“Làm gì?”

“Tham khảo.”

“Mày muốn cưa ai?”

“Cưa đồ rồi sẽ nói với mày.”

“Tại sao?”

“Nếu không thì mất mặt lắm.”

“Ồ.”

Nghĩ một lát, tôi quyết định nói thật cho Tiêu Khải Hiên:

“Đến lớp cô ấy, tự giới thiệu bản thân, còn nữa, tôi hy vọng cậu làm bạn gái tôi.”

“Một mình á? Hay là rủ mấy anh em đi cho đỡ run?”

“Một mình, vì tao sợ làm cô ấy sợ.”

Mặc dù trên thực tế mình tôi đi cũng đủ làm Trương Tĩnh sợ rồi, thần kinh cô ấy khá yếu lại dễ bị căng thẳng, đó là chuyện sau này tôi mới phát hiện ra, hoặc nên nói là chuyện mà tất cả mọi người lúc đó đều không phát hiện ra.

“Chỉ thế thôi?”

Tiêu Khải Hiên trông có vẻ rất kinh ngạc.

“Còn nữa chứ, sau hôm đó tao mua bữa sáng cho nàng bảy ngày liền tù tì.”

“Ồ há... mua bữa sáng.”

Cuối cùng, Tiêu Khải Hiên lẩm nhẩm như vậy.

12. Chương 4

TIÊU VŨ HUYỀN

Tôi không hiểu tại sao Tiêu Khải Hiên bắt đầu ngày nào cũng đặt đồ ăn sáng lên bàn tôi, mặc dù điều này thật sự khiến người ta bối rối, vì ngày nào trước khi đi học tôi và em gái cũng ăn sáng dưới sự giám sát của mẹ xong mới ra khỏi nhà, nhưng hiềm một nỗi trông Tiêu Khải Hiên có vẻ không hề lành gì (mà thực tế đúng là vậy), vì thế tôi hoàn toàn biết thân biết phận miễn cưỡng ăn hết suất ăn sáng dư này.

Ngày nào cũng như ngày nào.

Tôi đoán có thể Tiêu Khải Hiên nhìn chường mắt cái vẻ gầy gò quá thể của tôi chẳng? Mặc dù đây thật sự không phải lỗi của tôi, hơn nữa ngày nào cũng hai suất ăn sáng quả thực là no quá, có điều tôi vẫn vô cùng cảm ơn ý tốt của cậu ta, chỉ là, cái thói quen trong giờ học lấy bút chọc vào lưng tôi rồi luyên thuyên đủ thứ chuyện thật sự rất đáng ghét.

Đáng ghét.

Quá gầy.

Tôi.

Vào mùa hè năm chúng tôi chuẩn bị tốt nghiệp cấp hai, Tôn Yến Tư phát hành album đầu tay cùng tên, nhân tiện đưa hai bài hát “Trời tối đen” và “Chúng nhận tình yêu” nổi tiếng khắp hang cùng ngõ hẻm, đến cả vùng nông thôn nhỏ bé hàng xóm vẫn nuôi gà cũng không ngoại lệ.

Mà, quan trọng nhất là, mùa hè năm đó, nổi tiếng không chỉ có Tôn Yến Tư và âm nhạc của cô ấy, mà còn cả tôi nữa.

Tiểu Tôn Yến Tư.

Hoa Lâm là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này rồi gọi điện thoại hét lên- đôi bạn thân lâu ngày không gặp - nói với nhau đủ thứ chuyện, buồn mãi buồn mãi tới khi mặt đỏ sầm lại, không còn cách nào, tôi đành bảo Hoa Lâm là mình phải ngắt điện thoại mà lòng không muốn chút nào.

“Được rồi, được rồi, mẹ tớ cũng đang lườm tớ đây.” Hoa Lâm nói, sau đó lại hét lên: “A! Suýt nữa thì quên chuyện quan trọng nhất! Cậu sẽ đăng ký trường cấp ba ở Đài Bắc chứ?”

Nghe Hoa Lâm hỏi vậy, tôi thật sự rất muốn khóc. Tôi không quên chúng tôi đã giao hẹn sẽ cùng học một trường cấp ba, thế nhưng tôi không ngờ Hoa Lâm vẫn còn nhớ, hơn nữa, còn rất dễ tâm đến chuyện này.

“Nhưng mà...”

“Bố Tiêu vẫn không chịu cho cậu về Đài Bắc à?”

“Không phải vậy.”

“Cũng có khác gì đâu, dù sao thì cậu có thể ở nhà tớ mà!”

“Không phải vậy! Chỉ là thành tích của tớ bây giờ chán lắm, tớ nghĩ cứ thế này chắc tớ chỉ có thể thi vào trường dạy nghề cấp ba thôi.”

“Không sao mà, thế thì tớ cũng học trường dạy nghề với cậu.”

Hoa Lâm nói, sau đó tôi khóc.

Hoa Lâm... Tớ thực sự thực sự rất nhớ cậu.

Thực sự thực sự.

Rất nhớ.

Nhớ.

Tiểu Tôn Yến Tư.

Có lẽ vì cùng mang dáng người nhỏ bé gầy gò như tờ giấy, hơn nữa, kiểu tóc của chúng tôi cũng gần giống nhau, khuôn mặt lại tương tự, một đứa vốn chẳng xinh đẹp gì như tôi, nhờ có sự nổi tiếng điên cuồng của Tôn Yến Tư, bắt đầu được gọi là Tiểu Tôn Yến Tư ở trường, cũng bắt đầu nhận được sự chú ý của các bạn nam, sau giờ học liên tục bị hỏi thông tin cá nhân. Lúc đầu tôi không thích nghi nổi, về chuyện tự nhiên bị rất nhiều các bạn nam hâm mộ ấy, dần dần tôi cảm thấy xấu hổ xen lẫn vui sướng lằng lằng, thế nhưng sau đó tôi thực sự rất muốn giết chết tên Tiêu Khải Hiên kia.

“Dám cưa Tiểu Vũ lớp bọn tao à, cẩn thận tao gọi Tào Chính Ngạn cùng tấn cho chúng mày một trận đấy!”

Bất cứ cậu con trai nào hỏi thông tin cá nhân tôi đều bị Tiêu Khải Hiên đe dọa như vậy, tôi không hiểu cậu ta vì cớ gì phải cản trở con đường tình cảm của tôi, song thực ra điều tôi chú ý hơn là: Hóa ra cậu ta quen Tào Chính Ngạn!

Nhân vật tai tiếng đến cô em gái nhỏ hơn tôi năm tuổi cũng thâm yêu trộm nhớ đến phát điên, Tào Chính Ngạn. Nhân vật tai tiếng tôi không gặp lại nữa từ sau lần gặp tình cờ duy nhất hồi tôi mới chuyển đến đây năm ngoái, phải đứng ngoài cửa vì mang nhầm chìa khóa, Tào Chính Ngạn.

Không, thực ra nói như vậy cũng không chính xác.

Tôi thường nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cậu ấy dẫn các bạn trèo tường trốn học bị thầy giám thị đuổi theo, tôi hay nghe nói ai đó ở lớp nào đó bị cậu ấy lôi vào nhà vệ sinh giặt cho một trận đến học cả máu, tôi thậm chí còn đọc tờ báo đăng tin cậu ấy và thầy giám thị đuổi nhau bằng xe máy vào tận trong trường (em tôi đã cắt mẫu báo đó đi phô tô, thậm chí sau này nó còn cuồn cuộn tập kỷ yếu tốt nghiệp của tôi, chỉ vì bên trong có Tào Chính Ngạn), tôi luôn cho rằng, cậu ấy là nhân vật tai tiếng, xa vời đến mức không thể có liên quan gì đến cuộc sống nhỏ bé nhợt nhạt của tôi.

Cho đến ngày hôm nay...

“Này! Tiểu Vũ! Ngày mai đi suốt Dã nương thịt không?”

Vừa qua kỳ thi vào trường dạy nghề cấp ba được mấy ngày, sáng sớm ra nhận điện thoại của Tiêu Khải Hiên gọi đến nhà, còn lẩm bẩm kỹ yếu tốt nghiệp sao lại ghi kèm cả điện thoại nhà riêng của từng người làm gì, thì tôi nghe thấy người vẫn đang luyện thuyên chỉ biết mình nói ở đầu dây bên kia thở ra một từ quan trọng: Tào Chính Ngạn.

Cậu ấy cũng đi sao?

Sau đó, tôi nghe thấy mình nói thế này: “OK.”

”Thế thì ngày mai tôi qua đón cậu, đừng có mặc váy đấy, ghét con gái ngồi một bên lẩm, nhìn thấy đứa nào là muốn đánh đứa đó.

“Cậu định đi xe máy à?”

“Không thì đi xe bò chắc?”

Sao mà vẫn đáng ghét thế chứ không biết?

“Nhưng mà nếu bị em gái tôi nhìn thấy, nó sẽ mách lẻo với mẹ tôi mất.”

“Thế hay để tôi biến nó thành câm?”

Tôi suýt nữa thì sợ chết khiếp, sau đó Tiêu Khải Hiên phá lên cười ha ha:

“Ha ha ha... tôi đùa đấy! Sao cậu dễ bị lừa thế nhỉ? Ngu chết đi được!”

“...”

“Vậy mai cậu đạp xe đến nhà tôi đi, đúng ba giờ chiều nhé, bai!”

Sau đó, Tiêu Khải Hiên cúp điện thoại, sao cậu ta lúc nào cũng mất lịch sự thế nhỉ?

Ba giờ chiều.

Khi đạp xe ra khỏi nhà, tôi còn cố tình liếc sang nhà hàng xóm, thực ra chỉ là tôi thâm nghĩ biết đâu có thể giống như hôm mới chuyển đến năm ngoái, lại gặp Tào Chính Ngạn đang đứng chờ Trương Tĩnh trước cửa, nhưng kết quả chẳng thấy gì, kết quả cái tôi nhìn thấy vẫn chỉ là nhà hàng xóm cửa giả đóng im ỉm, chuyển đến đây hơn một năm rồi mà chúng tôi chẳng chạm mặt họ mấy lần.

Tôi không nhìn thấy Trương Tĩnh, nhưng ở nhà Tiêu Khải Hiên tôi lại bắt gặp phía sau xe Tào Chính Ngạn có một cô gái lạ, một cô gái nhanh nhẩu khác hẳn với kiểu của Trương Tĩnh.

Cậu ấy và Trương Tĩnh chia tay rồi sao? Đó là ý nghĩ đầu tiên vụt qua đầu tôi, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ thì Tiêu Khải Hiên đã ngay lập tức gào lên một câu làm gián đoạn tư duy của tôi:

“Cậu chăm quá đấy nhé! Bao nhiêu người chờ một mình cậu! Muốn ăn đòn à?”

“Xin lỗi nhé.”

Tôi nói, rồi lè lưỡi.

Xin lỗi nhé. Tôi nói, sau đó thấy ánh mắt Tào Chính Ngạn đang nhìn tôi sáng lên, tôi không hiểu ba chữ này có gì đúng hoặc không đúng, tôi chỉ thấy hoa mắt.

Tôi cố gắng tự nhủ rằng chỉ là vì trời nắng quá mà thôi.

“Hóa ra người bọn tao đứng chờ cùng mày là Tiểu Tôn Yến Tư à?”

Tào Chính Ngạn nói, nói với Tiêu Khải Hiên, nhưng ánh mắt cậu ấy vẫn nhìn về phía tôi, thậm chí ánh sáng nơi đáy mắt kia vẫn còn lấp lánh.

Hoa mắt.

“Lên xe mau đi! Chậm rì rì!”

“Ừ.”

Lên xe, ngồi sau xe Tiêu Khải Hiên, bảy người ba chiếc xe, xuất phát, đi tới suối Dã để nướng thịt.

Suối Dã, nướng thịt, còn nữa, Tào Chính Ngạn.

Tôi vốn tưởng một nhân vật tai tiếng, xa vời như Tào Chính Ngạn đây chắc sẽ kiêu ngạo, sẽ bạo lực, sẽ không coi ai ra gì, nhưng háo ra cậu ấy hoàn toàn ngược lại, cậu ấy vẫn giống như trong ký ức của tôi, thân thiện và ga lăng, thậm chí còn bận rộn chạy lăng xăng giúp đỡ mọi người giống như người anh ân cần, có lúc cậu ấy còn ngồi xuống bên cạnh người đang lạc lõng là tôi. Khi cậu ấy nhận ra mình vừa chủ động ngồi xuống cạnh tôi, tôi chỉ thấy run đến mức tim muốn ngừng đập, lo mặt mình sẽ vì xấu hổ mà đỏ bừng lên, tôi...

“Chúng mình có phải từng gặp nhau ở đâu rồi không nhỉ?”

Cậu ấy vẫn nhớ tôi?

Ra lệnh cho bản thân không chế xúc động trong lòng, tôi bắt mình phải gắng sức bình tĩnh để kể về lần đầu gặp nhau vào một năm trước, ở trước nhà Trương Tĩnh...

“Hóa ra là vậy.”

Hóa ra là vậy. Cậu ấy vừa cười vừa nói, nhưng ánh mắt lại ảm đạm đi, tôi đoán có lẽ vì cái tên Trương Tĩnh trong chủ đề này. Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, lại dám buột mồm hỏi:

“Các cậu chia tay rồi à?”

“Cái gì?”

Xong rồi! Biết ngay là không nên hỏi mà! Mặc dù biết cậu ấy chắc sẽ không đánh tôi đâu, nhưng không hiểu sao, từ đáy lòng tôi vẫn sợ cậu ấy đánh tôi...

“Tôi tưởng đó là bạn gái mới của cậu mà! Ha ha ha...”

Giống như đang niệm từ “ha”, tôi cười khan, khan hết mức có thể. Tôi thấy mình sắp chết ngượng đến nơi rồi, nhưng cậu ấy lại cười ha hả, trong tiếng cười, tôi nhìn thấy ánh sáng trong mắt cậu ấy đã quay trở lại.

“Đó là chị gái Tiêu Khải Hiên đấy.”

“Ồ.”

“Hai chị em họ trông rất giống nhau, cậu không nhìn ra à?”

Bây giờ thì nhìn ra rồi.

“Hóa ra cậu với Tiêu Khải Hiên cũng không thân lắm nhỉ.”

“À, ừ.”

“Thế hôm nay cậu đến đây làm gì?”

Tôi cứ tưởng tiếp tục cậu ấy sẽ hỏi vậy, nhưng kết quả cậu ấy không, hoặc nên nói là, vẫn chưa làm vậy. Cậu ấy mà hỏi thế thật, tôi nghĩ chắc tôi sẽ lại khóc òa lên mất! Chắc chắn! Vì thực sự rất sợ cậu ấy sẽ hỏi như vậy, nên tôi nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Tôi cứ tưởng Trương Tĩnh sẽ đến cơ.”

“Cô ấy sợ đen.” Cảm giác như vấn đề này đã bị đám con trai kia hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, cậu ấy không cần suy nghĩ giây nào trả lời ngay lập tức, “Hơn nữa, cô ấy không thích thịt nướng, cô ấy sợ béo.”

“Ồ.”

“Cô ấy muốn thi ngành múa.”

“Tuyệt thật.”

Nhìn chằm chằm vào mắt tôi, Tào Chính Ngạn hỏi, giống như đang cầu khẩn:

“Này! Có cơ hội tôi giới thiệu cậu với Trương Tĩnh quen nhau nhé, được không?”

“OK.”

“Tuy ở ngay bên cạnh , nhưng các cậu chắc chẳng gặp nhau mấy lần đâu nhỉ?”

Phải, chỉ đến một đêm mới nghe thấy nhà họ có tiếng động và tiếng cãi vã.

“Nếu hai cậu có thể làm bạn chắc chắn sẽ tuyệt lắm.”

“Đúng vậy, vì bạn ấy rất xinh.”

Sau đó cậu ấy lại cười, tôi phát hiện cậu ấy thật ra rất thích cười, tôi thấy cậu ấy không hề lỗ mãng như mọi người vẫn đồn.

“Này! Tin được không? Tôi sinh ra ở sân ga đấy.”

Mà cậu ấy như vậy, khiến tôi cảm thấy thoải mái rất nhiều, vì thế trong tâm trạng thoải mái, rốt cuộc tôi cũng có thể nói chuyện với cậu ấy tự nhiên như một người bạn:

“Nói dối.”

“Thật đấy, không tin cậu đi hỏi mẹ tôi mà xem, mẹ tôi vô tâm lắm! Hồi đó đã bầu tám tháng rồi mà còn đi tàu hỏa về nhà mẹ đẻ, trầu lăm luôn!”

“Trầu á? Nghĩa là gì?”

Suy nghĩ một lúc vẻ rất khó khăn, rồi cậu ấy giải thích như thế này:

“Đại khái là rất bốc đồng ấy! Thuật ngữ chuyên ngành.”

Thuật ngữ chuyên ngành? Thực ra tôi vẫn không hiểu “trầu” và “thuật ngữ chuyên ngành” nghĩa là gì, nhưng tôi nghĩ tốt nhất mình không nên hỏi nữa thì hơn. Mà quả thực quyết định của tôi là chính xác, vì cậu ấy lại chăm chăm nói về chủ đề vừa này, vẻ rất hứng thú.

“Ga tàu Truy Phân, không tin cậu cứ đi hỏi, mùa hè mười lăm năm về trước, có một thằng nhóc đẹp trai bất ngờ được sinh ra ở đó.”

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật rồi! Hôm đó trăng tròn, mặt trăng vừa to vừa tròn, tôi vẫn còn nhớ.”

“Được thế thì tốt.”

“He he.”

Cậu ấy cười, rồi lại châm thuốc, tôi phát hiện cậu ấy nghiện thuốc rất nặng, hơn nữa, khi hút thuốc, cảm giác cậu ấy lại thoát chốc trở về là con người vẫn hiện diện trong mắt mọi người:

“Mà tôi vẫn chưa biết quý tính đại danh của cậu đấy?”

“Tiêu Vũ Huyền.”

“Vũ Huyền? Chữ Vũ nào nhỉ? Vũ trong từ lông vũ á?”

“Vũ là mưa ấy.”

“Tại sao bố mẹ cậu lại đặt cho cậu cái tên bi thương như vậy?”

“Bi thương á?”

“Vũ là mưa, mưa ướt sượt ra, quá đau lòng.”

“...”

“Lạ thật, tôi tự nhiên nói với cậu mấy chuyện không đâu này làm gì nhỉ? Bình thường tôi không như vậy đâu.”

“Không sao mà.”

“Tiêu Khải Hiên chắc chắn cũng hay nói với cậu một đồng thứ chẳng đâu vào đâu hả?”

“Đúng vậy đấy.”

Hơn nữa, cậu ta còn toàn ngồi trong giờ lấy bút chọc vào lưng tôi rồi luyên thuyên đủ thứ, thực sự là rất đáng ghét.

“Có lẽ do cậu quá trong trẻo.”

“Trong trẻo?”

“Ừ, trong trẻo. Đem tất cả những gì chân thật nhất về bản thân thể hiện ra bên ngoài, không chút giấu giếm, trong trẻo.” Lấy ngón tay trở thon dài gầy tàn thuốc ra thật xa rồi Tào Chính Ngạn mới nói: “Cậu có tố chất khiến người khác muốn nói hết tất cả, không giấu giếm.”

Câu này nghĩa là gì? Tôi không hiểu.

“Đã có ai nói với cậu câu này chưa?”

“Chưa có.”

“He he.”

Hất cằm về phía mấy người đang nói chuyện ở dưới suối, tiếp tục châm điếu thuốc nữa, cậu ấy hỏi như gợi chuyện để nói: “Cậu không xuống nước chơi với họ sao?”

Lắc đầu, tôi trả lời: “Chắc... vì tôi sợ nước.”

“Hay nhỉ, tôi cũng vậy.”

“Sao có thể chứ?”

Có lẽ do quá kinh ngạc quá độ cũng nên! Vì tôi lại buột mồm:

“Hóa ra cậu cũng có cái để sợ à?”

Cậu ấy ngậy ra một lát, rồi nở nụ cười, cười tươi.

“Nhiều lắm chứ, tôi chỉ giả vờ mình không sợ gì thôi.”

“Chắc... tại sao?”

“Bởi vì giả vờ lâu có thể thành thật.”

“Hóa ra là vậy.”

“Tên kia cũng vậy.”

“Tiêu Khải Hiên á?”

“Ừ, hai chúng tôi cùng một loại.”

Cùng một loại. Cậu ấy nói.

“Trông cậu ta phỉ phỉ vậy thôi, chứ thực ra chỉ là cố tình giả vờ như vậy để lừa mọi người.”

“Tại sao phải vậy?”

“Vì để bảo vệ bản thân, không muốn người khác biết con người thật của mình.”

Đó là câu cuối cùng cậu ấy nói với tôi vào hôm nướng thịt ở suối Dã.

Tôi không ngờ đó lại là khởi điểm cho duyên phận của chúng tôi.

Chúng tôi, Tào Chính Ngạn, Tiêu Khải Hiên, cả tôi và chị gái của Tiêu Khải Hiên, Tiêu Khải Nhu.

Đội mấy người bọn họ chơi chán dưới suối rồi lên bờ nghỉ, chúng tôi ngồi quanh đống lửa đã tắt uống bia ngâm nước suối và nói chuyện, nhờ thế tôi mới biết hóa ra chị Tiêu Khải Nhu học trường ẩm thực ở Cao Hùng, nguyện vọng lớn nhất là sau khi tốt nghiệp có thể thi được chứng chỉ hướng dẫn viên, dẫn đoàn du lịch đi khắp nơi Châu Âu và cao chạy xa bay. Còn nữa, hai chị em họ trông đúng là rất giống nhau, đều trắng trẻo, và mắt một mí.

“Trường ẩm thực ở Cao Hùng à? Chỗ nào vậy?”

Túm chặt lấy chủ đề gần như đã bị bỏ qua này, Tào Chính Ngạn hỏi.

“Tiểu Căng, em biết chỗ đó không?”

“Ôi giới, em là người Cao Hùng, năm mười tuổi mới chuyển đến đây mà.”

Nhà em ở ngay bên dòng Ái Hà ở Cao Hùng. Tôi thăm bổ sung cho cậu ấy.

“Chị thấy các em ham chơi như vậy, sau này cũng thi vào trường chị cho xong đi!”

“Hay đấy, thế trường nghề cũng tuyển ngành du lịch à?”

“Đúng rồi.”

“Mày thích về Cao Hùng đến thế à?”

Chen vào giữa chị Khải Nhu và Tào Chính Ngạn, Tiêu Khải Hiên lăm lè hỏi.

“Ừ.”

“Bố mày về rồi à?” Cậu ấy lắc đầu, chuyển chủ đề rất tự nhiên: “Thế còn mày thì sao? Định chọn ngành nào? Hình như sắp phát tờ đăng ký rồi thì phải?”

“Ngành nào cũng được! Đẳng nào cũng có gì khác nhau đâu, tốt nghiệp xong vẫn phải đi lính, rồi về kế thừa công xưởng của nhà tao thôi.”

“Nhân tiện tiếp quản luôn cả chức trưởng thôn của bố nữa là tốt nhất! Sau đó sinh một đồng cháu cho hai ông bà già sướng mê toi! Ha ha ha...”

“Đừng có mà sung sướng trên sự đau khổ của người khác nhé! Trọng nam khinh nữ là bố mẹ chứ có phải em đâu!” Tiêu Khải Hiên lườm chị Khải Nhu vẻ trách móc, sau đó chuyển chủ đề sang tôi: “Tiêu Vũ Huyền, thế còn cậu?”

“Tôi muốn về Đài Bắc, bởi vì tôi và bạn thân nhất của tôi là Hoa Lâm đã giao hẹn với nhau như thế rồi.”

Tôi tưởng mình sẽ nói vậy, nhưng kết quả lại không, tôi không nói vậy, cũng không về Đài Bắc, cuối cùng tôi lựa chọn học ngành thời trang trong trường nghề cùng bọn họ, tôi không biết tại sao mình làm vậy, chỉ biết khi thông báo với Hoa Lâm tin này, cậu ấy có vẻ rất thất vọng, dù vậy Hoa Lâm vẫn miễn cưỡng vui vẻ và kêu tôi có thời gian thì chịu khó về Đài Bắc thăm cậu ấy.

Sau này nghĩ lại tôi mới kinh ngạc phát hiện ra, vào đúng cái hôm chúng tôi đi nướng thịt ở suối Dã, có tin Tôn Yến Tư trong lúc ký tặng đĩa bị bọn côn đồ nổ súng suýt nữa thì bị bắt cóc. Nhưng, khiến tôi kinh ngạc hơn là, hóa ra từ hôm ấy, trái tim tôi, cũng bị bắt cóc rồi.

Chỉ là, vào mùa hè bài “Trời tối đen” của Tôn Yến Tư nổi tiếng, tình yêu của tôi, lại mãi không khởi sắc.

Mãi.

13. Chương 5: Thay Đổi

“Có thể là vì nụ cười của cậu, rất có sức lan tỏa, tôi thực sự rất thích ngắm cậu cười.”

Bắt đầu từ nay, tôi thay đổi thái độ với bản thân mình. Có thể cậu quên rồi, nhưng tôi sẽ nhớ mãi.

Mãi mãi

TÀO CHÍNH NGẠN

Sau buổi nướng thịt ở suối Dã về, tôi phát hiện ra mình nhanh chóng thích Tiểu Tôn Yến Tư, không phải là kiểu thích muốn hẹn hò với cô ấy, mà thuần túy thích con người cô ấy.

Thuần túy.

Cô ấy có một tố chất khiến người ta không muốn giấu giếm cô ấy điều gì, tôi nghĩ có lẽ là vì sự ngây thơ của cô ấy, hoặc nên nói là, nền tảng giáo dục gia đình hoàn toàn tự nhiên của cô ấy.

Gia đình.

Tôi nghĩ có lẽ mình mãi mãi không quên được bữa tối đó, và cả sự cảm động, sự cảm động bình dị.

Hôm đó, sau bữa thịt nướng ở suối Dã, có thể là do mệt quá, cũng có thể do tuyến đường về, Tiêu Khải Hiên quyết định chở luôn Khải Nhu về nhà, và vì thế Tiểu Vũ vốn lúc đầu ngồi sau xe cậu ta chuyển sang ngồi sau xe tôi. Lúc trèo lên xe tôi, trông Tiểu Vũ có vẻ rất lo lắng, trực giác mách bảo tôi chắc là cô ấy vẫn nhớ như in vụ tôi và thầy giám thị rượt đuổi nhau bằng xe máy ngày xưa, vì thế tôi ngoái đầu lại định an ủi cô ấy, nhưng không hiểu sao, vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, tôi nhận ra mình đã thay đổi quyết định:

“Tiểu Tôn Yên Tư, nói cho cậu biết, chút nữa tôi đi xetôi tốt lắm, chưa bị tai nạn bao giờ.”

Về mặt cô ấy cho tôi biết, cô ấy đã sợ xanh mặt mèo rồi, nhìn cô ấy như vậy, tôi càng thú vị, càng muốn chơi trò này.

“Và đường núi phía trước có đoạn cua gấp, ở đó tôi sẽ dừng xe lại cho xe đổ xuống đất, hai đứa bọn mình cũng thế.”

“Á...?”

“Trò giả vờ tai nạn xe ấy mà! Có thích chơi không?”

“Á...?”

Cứ coi như cô ấy đồng ý được rồi.

“Nhớ rõ này, phải giả vờ chết như thật nhé, không được động đây, biết chưa?”

“Nhất định phải thế à?”

“Đúng vậy!”

“Ừm...”

Đường núi phía trước, chỗ cua gấp, giả vờ tai nạn, bọn họ từ phía sau đuổi kịp, phát hiện ra chúng tôi nằm đầy quả thật bị mắc lừa, sợ chết khiếp, còn chúng tôi sau khi đạt được mục đích, đứng dậy như không có chuyện gì rồi sướng quá cười ầm lên, cái trò giả vờ tai nạn này.

Kết quả đến bản thân tôi cũng phải ngạc nhiên, Tiểu Vũ mới đầu còn do dự có nhất định phải thế không, vậy mà lúc đó cười còn sung sướng hơn cả tôi, tôi ngờ rằng đó là lần đầu tiên trong đời cô ấy chọc người khác.

“Này! Cậu cười trông càng giống Tôn Yên Tư, rất xinh, rất dễ chịu, rất có sức lan tỏa.”

“Ừm.”

Đây là câu đối thoại duy nhất giữa tôi và cô ấy trên đường về nhà.

Về nhà.

Đỗ xe ngay ngắn trước cửa nhà Tiểu Vũ, tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn nhà Trương Tĩnh, cửa vẫn khóa chặt như mọi khi.

Cô ấy rốt cuộc đang làm gì nhỉ? Tại sao ngày nào cũng ngủ muộn như vậy? Người nhà cô ấy ngày ngày bận bịu chuyện gì nhỉ? Cô ấy...

“Ừm...”

Quay đầu, định thần lại, tôi nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Tiểu Vũ, và cả người phụ nữ đứng phía sau, dáng người nhỏ bé y như cô ấy, tôi đoán chắc là mẹ cô ấy? Bây giờ tôi cứ tưởng bác gái mở miệng sẽ mắng cho tôi một trận, giống như tất cả những người lớn luôn cho rằng tôi là loại học sinh hư hỏng khác (rất tiếc,

trong số những người lớn này còn có cả cô út của tôi, đúng vậy, cô út của tôi), nhưng kết quả bác gái không làm vậy, ngược lại còn ngại ngần hỏi tôi có muốn ở lại ăn tối không?

“Á?”

Á? Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình cũng phát ra âm thanh này, tôi nghĩ chắc bị Tiểu Vũ lây nhiễm rồi.

“Bởi vì hôm nay là sinh nhật của Tiểu Vũ, nên cô nấu khá nhiều, nếu cháu không chê thì...”

“Không ạ, đó là vinh hạnh của cháu.” Tôi nói, tiếp đó lại nghe thấy tiếng mình: “Bởi hôm nay cũng là sinh nhật cháu.”

Tôi không hiểu mình việc gì phải bổ sung câu này, vì kể từ khi rời khỏi quê nhà, tôi không còn kể điều này cho bất cứ ai nữa.

Sinh nhật.

Đó là một bữa cơm gia đình rất bình thường, món ăn hằng ngày, được nấu rất thịnh soạn, đã bao năm rồi tôi chưa được ăn một bữa tối như thế, bao nhiêu năm...

Không cần quan sát kỹ cũng có thể nhận ra ngay đây là một gia đình không giàu có nhưng biết hài lòng với cuộc sống. Nhà họ có tất cả bốn người, cùng một con chó bull đầu to mặt lưu manh, loanh quanh bên bàn ăn trông có vẻ rất dói, và tôi, bạn học của Tiểu Vũ. Nhưng kỳ lạ là, rõ ràng tôi lần đầu ăn tối ở đây, cũng lần đầu quen biết người nhà này, nhưng tôi lại có thể thoải mái hòa nhập với họ, tôi không có cảm giác mình là khách, mà ngược lại có ảo giác rằng mình từ lâu đã là một thành viên trong gia đình này, không bị đối xử khách khí quá, cũng không bị lạnh nhạt quá, thoải mái.

Rất kỳ lạ, bất kể ai dù ở trước mặt người ngoài mang dáng vẻ thế nào, tư thái ra làm sao, thì mỗi khi ở bên cạnh người nhà, đều sẽ cảm thấy thoải mái, thoải mái thể hiện ra đúng bản chất của mình.

Cuối bữa tối, mẹ Tiểu Vũ tặng cho cô ấy một sợi dây chuyền vàng mỏng có mặt hình trái tim, lúc đầu Tiểu Vũ còn kêu ầm lên không chịu đeo, cô ấy cho rằng dây chuyền vàng rất quê, rất thường, cô ấy thà đổi thành dây chuyền bạc còn hơn, nhưng mẹ Tiểu Vũ nhất quyết bắt cô ấy đeo vào, mẹ cô ấy thấy con gái đeo dây chuyền mặt trái tim rất đẹp, mẹ cô ấy cho rằng vàng mới có giá trị, hy vọng con gái bà là vàng có giá trị chứ không phải bạc hợp mốt.

“Rất đẹp, con gái đeo dây chuyền mặt trái tim rất đẹp.”

Tôi nói thêm vào, Tiểu Vũ vì thế mới chịu đeo sợi dây chuyền.

Sau này tôi mới biết hóa ra tôi không phải bạn học đầu tiên ăn tối ở nhà Tiểu Vũ, bởi bố mẹ cô ấy hoàn toàn thuộc típ phụ huynh phóng khoáng hiếu khách, thích làm bạn với con gái và bạn của con gái, phóng khoáng, không đề phòng, điều tôi chưa bao giờ cảm nhận được khi ở trong gia tộc mình, không đề phòng.

Gia tộc.

Hôm đó, về đến nhà, tôi nhìn thấy trước cửa đỗ một con xe Motorhome màu đen lạ, mới đầu tôi còn ngạc nhiên ngờ cô út hôm nay lại có cả khách đến chơi nữa, về sau mới biết hóa ra đó là quà sinh nhật ông nội tặng cho tôi, tôi ỉu xiu nhận lấy chìa khóa xe cô út đưa, sau đó chặn lời dặn dò kêu tôi gọi điện cảm ơn ông nội của cô út ở bên ngoài phòng, ông đánh gãy chân mẹ tôi, tôi không hiểu tại sao mình còn phải cảm ơn ông.

Tôi không hiểu tại sao đứng trước người thân có mối quan hệ mật thiết nhất mà mình vẫn phải ngượng ngùng.

Tôi biết sau khi tròn mười tám tuổi, tôi hoàn toàn thuộc về bản thân, tôi còn biết là sau khi tròn mười tám tuổi, bố sẽ trở về, mặc dù tôi vẫn cố hết sức không nghĩ về vấn đề này: Thế còn mẹ thì sao?

Tôi chỉ biết rằng hôm đó là ngày 31 tháng Bảy, sinh nhật thứ mười lăm của tôi và Tiểu Vũ, hoặc nên nói là, khởi điểm tình bạn của ba đứa chúng tôi.

Ba đứa.

Mấy hôm sau, chúng tôi cùng đi đăng ký nguyện vọng vào trường cấp ba dạy nghề. Tiêu Khải Hiên quả thực rất nghĩa khí, tháp tùng tôi chọn cùng một trường đại học, cùng một khoa du lịch, sau này còn có duyên đến mức học chung một lớp, được xếp ngồi cạnh nhau ở dãy bàn cuối. Chúng tôi hút cùng một loại thuốc, trốn cùng một giờ học, mấy vụ đánh đấm cũng vẫn có vài lần, song so với thời cấp hai, mức độ đã giảm đi rất nhiều rồi. Tôi không rõ chuyện này có liên quan tuyệt đối với việc Tiểu Vũ bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi hay không, có điều từ tận đáy lòng tôi hiểu rằng, Tiểu Vũ thực ra là nguyên nhân lớn nhất để Tiêu Khải Hiên lựa chọn ngôi trường này.

“Khoa thời trang? Tại sao?”

Sau buổi học sinh mới đăng ký nhập học, trên đường về nhà, Tiêu Khải Hiên đã kinh ngạc gào lên với Tiểu Vũ như vậy, hồi đó tôi thực sự muốn ra hiệu cho cậu ta đừng có làm vậy với người con gái mà mình thích, nhưng đành chịu vì Tiêu Khải Hiên vô tâm không tiếp nhận được ám thị của tôi, tôi phát hiện ra gã này tuy phỉ đến chết cũng không chịu đứng đắn đàng hoàng, nhưng trước tình yêu, cậu ta đúng là một đứa đàn độn.

“Bởi vì chỉ có trường này có khoa thời trang thôi, bố tôi lại không chịu cho tôi đi xe buýt lên Đài Trung học, tất nhiên quan trọng là trình độ của tôi cũng không thi nổi!”

“Ý tôi là cậu học khoa thời trang làm gì ấy!”

Tiêu Khải Hiên gào lên, tôi biết cậu ta gào lên nham vậy chỉ là đùa cho vui thôi, nhưng tôi thật sự rất lo Tiểu Vũ không biết cậu ta gào lên vậy chỉ để đùa vui.

Tiểu Vũ không biết, bởi vì trông cô ấy lại như sắp khóc.

“Bởi vì tôi chỉ muốn học khoa thời trang thôi! Liên quan gì đến cậu chứ! Làm gì mà hung dữ thế?”

“Sau này cậu muốn làm nhà thiết kế thời trang à?”

Tôi hỏi, âm lượng ít nhất ôn hòa hơn một nửa so với Tiêu Khải Hiên, tôi hy vọng Tiêu Khải Hiên có thể hiểu được ám thị này của mình.

“Cũng không hẳn muốn làm người giỏi giang như thế! Tôi chỉ đơn giản là muốn học xem làm thế nào để tự mình may quần áo thôi.”

“Ồ?”

“Bởi vì tôi quá gầy lại quá lùn, quần áo rất khó mua, vì thế nếu biết may thì chắc sẽ tiện hơn nhiều.” Tiểu Vũ cười nói, kiêu cưỡi mà mắt bỗng sáng lên ấy “Mẹ tôi còn mua sẵn máy khâu tặng tôi rồi! Màu hồng cơ đấy!”

“Chỉ thế thôi à?”

Rốt cuộc Tiêu Khải Hiên vẫn không hiểu được ám thị vừa nãy của tôi, vẫn cứ gào lên với Tiểu Vũ, tôi ngờ rằng cậu ta là loại con trai khi học mẫu giáo vẫn đi vén váy bạn gái mà mình thích, tôi càng ngờ hơn rằng, về điểm này hình như cậu ta vẫn còn dừng lại ở giai đoạn mẫu giáo, chỉ là có sự khác nhau về mức độ mà thôi, tôi bất giác thầm thở dài thay cho cậu ta.

Mù tịt về tình yêu.

“Trương Tĩnh thì sao?”

Định thần lại, tôi mới phát hiện ra chủ đề không biết từ bao giờ đã bị Tiêu Khải Hiên đá sang tôi, có lẽ cuối cùng cậu ta cũng phát hiện ra Tiểu Vũ sắp bị cậu ta làm cho phát khóc. Tôi không khỏi gian manh nghĩ vậy.

“Cô ấy chọn khoa múa ở Đài Trung.”

“Trường nào?”

Tôi nói ra một tên trường cách chỗ chúng tôi rất xa.

“Fuck! Xa lắc lư!” Tiêu Khải Hiên tắc lưỡi, “Đi xe buýt à?”

Tôi lắc đầu, “Ở nhà trọ.” Rồi cười méo mó, “Hôm qua cô ấy đi tìm phòng rồi, tìm được một căn phòng đơn khép kín cũng được lắm, cuối tuần này sẽ chuyển nhà giúp cô ấy.”

“Thế bọn mày làm thế nào?”

“Chả làm thế nào cả.”

Tôi gầy tàn thuốc ra xa, xa đến mức phác được một hình đồ thị. Tôi biết Khải Hiên rất không thích cái vẻ lạnh lùng và bị động của Trương Tình, nhưng tôi thiết nghĩ dù sao chuyện đó cũng chẳng liên quan đến cậu ta, chỉ cần tôi biết Trương Tình vẫn yêu tôi, vẫn phụ thuộc vào tôi, như vậy là được rồi.

Tình yêu của chúng tôi không cần người khác hiểu.

“Thì cuối tuần tao lại đi thăm cô ấy.”

“Cô ấy không về à? Như vậy mày có mệt quá không?”

“Chẳng còn cách nào, không có tao cô ấy không dám ra đường.”

“Tuyệt thật.”

Đột nhiên, Tiểu Vũ này giờ vẫn im lặng bỗng buột miệng lên tiếng thốt ra câu này, vừa vận hóa giải không khí căng thẳng giữa tôi và Tiêu Khải Hiên. Còn chúng tôi đầu tiên ngây ra, rồi không hẹn cùng cười phá lên, dù không biết điểm cười nằm ở đâu, có điều tôi nghĩ đây chắc chắn là tuổi thanh xuân mà người ta vẫn hay gọi.

Thanh xuân.

Lên cấp ba trường nghề, thay đổi lớn nhất của chúng tôi là sau khi tan học không còn suốt ngày đi đánh bi a hoặc đánh người nữa, thay vào đó là đi xe tới trước cổng trường đợi Tiểu Vũ tan học, sau đó bắt cóc cô ấy, đây là trò bắt cóc mà tôi và Tiêu Khải Hiên chơi hào hứng nhất: bịt mắt, lao xuống xe, không nói câu nào bắt Tiểu Vũ đi ngay trước mặt mọi người.

Chơi không biết chán, rất kỳ lạ là cứ chơi không biết chán.

Lần đầu tiên tôi có ấn tượng rất sâu đậm, Tiểu Vũ bị vụ bắt cóc giả từ trên trời rơi xuống này làm cho sợ thực sự, cô ấy khóc lóc ầm ĩ ở trên xe, vậy mà chờ đến khi định thần lại phát hiện ra chỉ là trò đùa của hai đứa chúng tôi, cô ấy ngay lập tức nín khóc, sau ba giây thần thờ, phản ứng của cô ấy không phải nổi trận lôi đình, mà là cười thẹn thùng, giống như tất cả chuyện này là do cô ấy làm quá lên chứ không phải chúng tôi đùa quá trớn.

Ngây ngây ngô ngô, cô Tiểu Vũ này.

Tôi phát hiện Tiểu Vũ thực ra có tố chất rất dễ bị khiếp sợ, giống như con chim dễ bị kinh động vậy, tôi nghĩ cái này có lẽ liên quan đến chuyện cô ấy quá dễ tin người, một Tiểu Vũ không hề biết đề phòng, một Tiểu Vũ tôi chưa từng thấy cô ấy ghét ai bao giờ, chỉ trừ một người.

Gián.

Là người bạn mới quen sau khi tôi lên cấp ba, Gián.

Tiểu Vũ có đánh chết cũng không chịu nói chuyện, gắp mặt thậm chí là xuất hiện cùng một nơi với cậu ta, về vấn đề này, Tiểu Vũ đưa ra một lý do rất buồn cười:

“Nhà cậu ta nuôi gà, ở ngay đối diện nhà tôi, đáng ghét lắm.”

Lý do này rất buồn cười, thế nhưng Tiểu Vũ lại nói rất nghiêm túc, lúc đó Tiêu Khải Hiên vẫn cợt nhả cười chế giễu, cuối cùng làm cho Tiểu Vũ tức quá giận dỗi bỏ đi, đó là lần đầu tiên chúng tôi biết hóa ra Tiểu Vũ cũng biết cáu.

Gián.

Gián là bạn học cùng lớp với tôi, cậu ta thực sự có một cái tên rất vô hiệp, nhưng vì da đen bóng, mặt trông tối mù mù, mà lúc nào cũng để hai hàng tóc mái dài như râu gián, vì thế các bạn trong lớp đều bắt chước

Tiêu Khải Hiên gọi cậu ta là Gián, về điều này, Gián chẳng lấy gì làm phiền, vẫn cứ vui vẻ để hai hàng tóc mái dài thướt.

Theo như lời Gián thì chúng tôi đã học cùng lớp từ hồi tiểu học đến giờ, về chuyện này tôi ngạc nhiên kinh khủng, vì có nghĩ nát óc tôi cũng không thể nào nhớ ra mình đã từng gặp con người này chứ đừng nói đến chuyện học cùng lớp mấy năm liền.

“Bởi vì trước đây tôi rất béo, nặng gần trăm cân, từ nhỏ đã bị bắt nạt rồi.” Gián giải thích, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, đúng là rất giống một con gián, tôi thầm nghĩ.

“Sau khi tốt nghiệp cấp hai, vì theo đuổi một bạn gái nên tôi đã nỗ lực giảm béo, cậu không nhận ra tôi cũng rất bình thường mà.”

Tôi cảm thấy rất bối rối, vì chuyện chúng tôi học cùng lớp bao lâu như vậy mà tôi lại không nhớ ra, vì thế tôi đành phải chuyển chủ đề:

“Theo đuổi có thành công không?”

“Có.”

Cậu ta gật đầu cái rụp, trông có vẻ như đang cười, nhưng nhìn thì khó mà nhận ra sự thay đổi nào trên nét mặt, tôi đoán chắc là do cậu ta giảm béo quá độ dẫn đến dây thần kinh trên mặt mất kiểm soát, tôi lo lắng vì Trương Tĩnh cũng suốt ngày đòi giảm béo, tôi...

“Hơn nữa bạn gái tôi với bạn gái cậu cũng là bạn cùng lớp đấy, khoa múa.”

“Trương Tĩnh á?”

“Ừ, cô ấy vẫn là bạn gái cậu chứ?”

“À ừ...”

Tôi bỗng hiểu ra, đó chính là lý do tại sao Gián tự nhiên đến tìm tôi rồi nói một đống những lời vừa rồi, thế nhưng những lời tiếp theo của cậu ta lại lật đổ những gì tôi vừa hiểu ra, cậu ấy nói tiếp:

“Cậu đã từng cứu tôi.”

“Cái gì?”

“Cậu đã từng cứu tôi.” Gián nhắc lại một lần nữa, ngữ điệu vẫn bằng bằng chẳng có lên trầm xuống bổng gì hết, “Có lần tôi bị bắt đi mua hàng, trên lớp có một số đứa chơi ”đá” cậu biết chứ?”

Tôi biết, nhưng tôi vẫn không thể nhớ nổi tôi đã cứu cậu ta như thế nào?

“Trước đó bọn nó đã bắt tôi đi mua một lần, kết quả làm tôi bị cảnh sát bắt, vì thế lần ấy tôi thật sự không muốn đi nữa, bọn nó điên lên định đánh tôi.”

Tôi mơ hồ nhớ ra.

“Sau đó cậu cứu tôi, cậu giờ ghé ném về phía chúng nó, còn chửi: ”Đừng tùy tiện kêu người khác đi mua đồ!” Cuối cùng các cậu đánh nhau một trận ở cuối lớp học, một mình cậu cân bốn đứa chúng nó, rất thần thánh!”

Thực ra tôi rất muốn nói với cậu ta, tôi chỉ đơn giản là không thích nhìn thấy có người bị người khác sai đi mua đồ, nhưng câu tiếp theo của cậu ta chặn ngang lời giải thích tôi vốn định nói.

“Mặc dù tôi vẫn thích cậu cái thời còn đọc Haruki Murakami hơn, cậu còn đọc Haruki Murakami không?”

Tôi ngây người, lắc đầu, tôi gần như quên mất chuyện mình từng mê mọt Haruki Murakami.

“Hồi đó tôi thầm nghĩ, nếu có thể cùng nói chuyện với cậu về Haruki Murakami thì hẳn sẽ tuyệt lắm!” Gián cười ngại ngùng, đoạn lại nói: “Có điều vẫn rất cảm ơn con người sau này của cậu, đã cứu tôi.”

“Tôi...”

“Đó là lần đầu tiên có người tốt với tôi.”

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi không biết phải làm gì.

“Tôi có thể làm bạn với cậu không?”

“Được, được chứ.”

“Không, không cần là bạn bè, cho dù chỉ là tiểu đệ đi mua đồ cho cậu cũng được.”

Sau đó tôi bật cười:

“Tôi không cần tiểu đệ, cũng không thích người khác mua đồ hộ tôi, bọn mình là bạn cùng lớp bao nhiêu năm rồi, cũng đã đến lúc nên làm bạn của nhau, còn nữa, tôi vẫn thích Haruki Murakami, chỉ là lâu lắm không đọc, vậy thôi.”

Sau đó cậu ta cười, cười hở hết cả răng, cũng vì vậy mà tôi mới nhận ra cậu ta đang cười.

“Tôi chỉ muốn làm bạn với những người tốt với tôi, vì như vậy, những gì tốt đẹp tôi dành cho họ mới xứng đáng.”

Cuối cùng, Gián nói vậy.

14. Chương 6: Lời Tác Giả

Chúng tôi hồi đó đèn rất ổn.

Chúng tôi hồi đó đèn rất ổn.

Chúng tôi hồi đó đèn rất ổn, thường thì là ba người, có lúc bốn người, thỉnh thoảng có thể lăm năm người, tụ tập đông đủ phải lên đến tám người, còn một lần, chỉ có hai người với nhau. Không có mấy chuyện linh tinh kiểu trên tình bạn dưới tình yêu, nên có thể một mình ra rạp xem Cape No.7, nghe Phạm Dật Thần gằn giọng: Mẹ kiếp, đi Đài Bắc. Hoặc nữ chính gào khóc: Sao anh lại bắt nạt em? Cũng có thể một mình nhai dưa góp, gặm cơm nắm bên sân bóng chày, vẩy cờ cổ vũ cho đội Trung Hoa, vỗ tay hoan hô cùng toàn thể đồng bào xa lạ phía trên phía dưới bên trái bên phải. Sau khi trận đấu kết thúc, tìm đâu tan nát vẫn không quên hỏi: Hình quốc kỳ in trên má chỉ cần lấy sữa rửa mặt rửa là sạch phải không ?

Bởi vì chúng tôi hồi đó đèn rất ổn, chúng tôi hồi đó đèn có ai đó trong lòng, đến nay những người đã từng đặt trong lòng chúng tôi, người thì làm mẹ, người thì làm bố, người vẫn độc thân, người tình cảm ổn định nhưng lần nữa mãi không bước vào hôn nhân.

Người đàn ông trong câu chuyện vòng tay ôm này, chính là người đã được đặt trong lòng người khác rất lâu như thế.

Một ánh mắt, một đoạn trò chuyện, câu chuyện Vòng tay ôm bắt đầu thành hình vào một đêm năm 2007.

Đó là quãng thời gian lũ chúng tôi vẫn còn đi bar uống rượu, đó là một đêm theo thông lệ tìm một quán cà phê nào đó, chủ đề không biết vòng vèo thể nào mà cô ấy nhắc đến người đàn ông đã ở trong lòng mình rất lâu rồi, những điều cô nói khi ấy không phải là tình cảm cô dành cho anh ta, khi ấy cô chỉ thuật lại một đoạn, đoạn trần thuật này sau đó biến thành hình ảnh nhân vật nam chính trong Vòng tay ôm và thầy giám thị phóng xe đuổi nhau. Còn ánh mắt cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ quán cà phê khi ấy đã chạm đến thứ gì đó tận đáy lòng tôi, cuối cùng, từ một câu chuyện hư cấu hình thành trong đầu tôi, Vòng tay ôm rồi cuộc thật sự đã biến thành một cuốn tiểu thuyết, đến giờ nó vẫn là tác phẩm tôi dành nhiều thời gian, sức lực nhất để viết ra, tôi đã tra cứu tài liệu, gọi điện thoại, sắp xếp thứ tự thời gian, tôi đến Đài Loan, đến Chương Hoá, thậm chí còn điên rồ chạy đến cả Cao Hùng, chỉ để nhìn ánh chiều tà trên dòng Ái Hà.

Và chúng tôi hồi đó, đèn rất ổn.

Tôi đã bị hỏi không biết bao nhiêu lần câu “linh cảm từ đâu mà có”, lần nào thật ra tôi cũng thấy rất khó trả lời, không sao đưa ra được một đáp án hay, cuối cùng tôi chẳng bao giờ trả lời những câu hỏi mang tính

máy móc như thế nữa, bởi thực sự là tôi cũng không suy nghĩ nhiều đến vấn đề này, linh cảm cứ đến vậy thôi, không cần dụng công đi tìm, cũng chẳng thể dụng công đi tìm, bởi không phải muốn là tìm được. Có điều, liên quan đến cuốn tiểu thuyết này, vấn đề này, một đoạn trần thuật, một đêm chờ tỉnh rượu, và, một người đàn ông được giữ trong lòng thầm yêu rất lâu: người từng là nhân vật tiếng tăm trong trường, sau này dần lớn lên, trở thành một đấng nam nhi cao to, đeo thêm đôi kính, diện mạo nho nhã, ăn nói thú vị, mỗi tội không được nghiêm chỉnh cho lắm, và, đây chính là ấn tượng đầu tiên của tôi về anh ấy, tính cách rất thực dụng, nhưng lại muốn kiếm nhiều tiền, là nhân viên môi giới bảo hiểm vô cùng chuối, lái xe SUV mà trong ngoài xe sạch không nói vào đâu được, có thể đi vòng một đoạn đường dài tìm siêu thị Palmart mua đồ cho tiết kiệm được chút tiền...Tôi không tài nào tưởng tượng thời trẻ anh ấy từng là một thiếu niên bất hảo khiến người lớn phải đau đầu, tôi nhớ ra mình cũng từng gặp một cậu trai như vậy.

Hai cậu trai có quá trình trưởng thành giống nhau, hòa làm một biến thành nhân vật chính trong truyện Vòng tay ôm, sau này tôi cũng không phân biệt được đâu là những ký ức chân thực về họ, đâu là những tình tiết tôi tự hư cấu ra để câu chuyện được tiếp tục, tôi thậm chí không nhớ rõ có phải ngay từ đầu mình đã định viết tiếp theo hay không? Hay bắt đầu từ bức thư nào đó nên mới có ý định viết tiếp sau? Có điều, về tương lai của hai nhân vật này, tôi nhớ rất rõ là: một người cứ như vậy từ Chương Hóa tới Đài Bắc, dù cho thay đổi công việc, vòng vèo một hồi rồi lại trở về vị trí ban đầu, nhưng từ đầu đến cuối đều ở Đài Bắc. người còn lại thì từng mất phương hướng, từng sợ hãi, cuối cùng từ bỏ tất cả để rời Đài Bắc sang Nhật Bản, cuối cùng lại trở về Cao Hùng làm công việc liên quan đến âm nhạc mà anh ấy yêu thích, cũng chính là nguyên mẫu bức thư trong lời mở đầu cuốn Điều em cần chừa anh hối hận thôi sao? mà Tào Chính Ngạn đã gửi đi.

Sau khi cuốn Điều em cần chỉ là một vòng tay ôm xuất bản, trước khi cuốn Điều em cần chừa anh hối hận thôi sao? khởi động, tôi từng nhận được một bức thư của độc giả gửi đến, trong thư, anh/chị ấy hỏi tôi: Tào Chính Ngạn sau này, sống như thế nào ?

Đây là bức thư của độc giả gửi đến mà tôi ấn tượng nhất trong hơn chục năm viết lách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-em-can-chi-la-mot-vong-tay-om>